

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Vidnesbyrd 1

Vores søn er endt med belastningsreaktioner, angst og depression efter 10 års svigt fra Gentofte kommune. Han har ikke været i skole i over 3 år, fordi kommunen nægter at give ham den rette hjælp.

Svigt fra skoleledelse, som nægtede at adressere mobning i fire år. Brug af ufine metoder og mistænkeliggørelse af forældre.

Svigt fra ny skole, som ikke stoppede en lærers psykiske og fysiske hetz og overgreb på vores søn og flere elever, trods et længere forløb hvor både skolepsykolog og ledelse forsøgte at få ham til at stoppe. Man skulle have fjernet ham fra sin stilling, da et af de fysiske overgreb egentlig burde være politianmeldt.

I stedet lod man det fortsætte i årevis. Svigt fra relevante afdelinger i kommunen, som har negligeret en diagnose og behandlingsplan fra psykiatrien i 3,5 år og "gledet af" i forhold til at hjælpe, så konsekvenserne for vores søn og resten af familien nu er massive og irreversible.

PPR psykolog nægter at vores søn har fået en diagnose – belastningsreaktion på mobning, og den omtalte lærers behandling - selvom den er sendt med en behandlingsplan til kommunen og PPR. En diagnose og behandlingsplan, der blev givet til et møde, hvor PPR psykologen og sagsbehandler var indbudt til, men ikke mødte op til.

Svigt fra Børn og unge, PPR, skolevisitationen, da de til stadighed negligerer flere underretninger fra psykiatrien om, at sagen er alvorlig og vores søn skal have hjælp NU. Vores ansøgninger om psykologhjælp afvises, trods underretningerne fra psykiatrien siger, han skal have det akut.

Vi har måttet betale privat socialrådgiver til hjælp til paragraffer, fordi vi bliver nægtet hvad vi lovpligtigt har krav på. Man afslår hjælp, indtil vi kommer med en paragraf der beviser at vi har krav på det.

Sagsbehandlingen er præget af skiftende sagsbehandlere, inkompetence, manglende organisering og opfølgning på sagen, bevidst manglende informationsformidling, beslutninger taget uden, at alle oplysninger er taget i betragtning, da man ikke læser sagen eller hører forældres indsigt i sagen. Og manglende vilje til at give skriftligt svar på anmodninger, visitationer mm. Manglende opfølgning af sagen, med alvorlige konsekvenser til følge. Man venter med at følge op på tingene, til de får skriftlige klager, de ikke kan undgå at reagere på.

Vi har måttet rette PPV og børnefaglig undersøgelse for FAKTUELLE FEJL 3 gange på samme dokument. Det vidner om, at de ikke læser sagens akter.

Vi har, efter vores sag er negligeret, trukket i langdrag, fejl behandlet og ikke behandlet, INGEN tillid til, at kommunen vil os og vores barn det godt. Alt med store menneskelige og økonomiske konsekvenser for vores familie. Og med langt større udgifter for kommunen! Havde man sat ind tidligt, havde man sparet alle de penge, det kommer til at koste nu, hvor skaden er sket.

Vidnesbyrd 2

Vores søns udfordringer kom til udtryk, da han startede i skole. Børnehaveklasselærer var bekymret og ønskede at hjælpe, men det tog tid, førend vi måtte komme op til skolepsykologen. Da vi endelig kom derop, afviste hun vores bekymringer, nægtede at indstille vores søn til udredning i børnepsykiatrien på trods af gentagne henvendelser og ønsker om at få ham

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

udredt. Hun grinte og sagde, at der ikke var noget med vores søn. I løbet af de første år i folkeskolen udviklede vores søn en belastningsreaktion samt fik tics grundet mistrivsel og manglende hjælp. Han gik rundt på gangene og i gården, og ingen hjalp eller gjorde noget. Jeg måtte sygemeldes fra mit job, og søgte om tabt arbejdsfortjeneste, som blev afvist og derned måtte det gå igennem Ankestyrelsen, som medgav, at jeg havde ret til dette.

Vi måtte gå gennem egen læge, som henviste til privat psykiater, der lavede en meget overfladisk udredning, og som ikke så kompleksiteten i vores søns adfærd. Hun gav han en ADHD-diagnose. Hermed fik han ikke den rigtige diagnose og blev efterfølgende fejlagtigt placeret i gruppeordning for børn med ADHD, samt på Søgårdsskolen. Dette førte igen til mistrivsel, skolevægning, og jeg har måtte sige mit job op for at være hjemme hos min søn.

Den primære årsag til de mange års mistrivsel og forkert skoleplacering er den manglende første udredning, samt den manglende støtte fra skoleledelsen. Hermed kommer manglende villighed og hjælp fra kommunen til, at jeg kunne være hjemme hos min søn, indtil det rette tilbud var fundet.

Der blev ikke lyttet til os, og vi blev mødt med mistro.

Min søn går nu i 7. klasse og venter på sit 4. skoletilbud. Han er nu blevet udredt gennem det offentlige med en grundig og ordentlig diagnose-han har autisme. Vi er fortsat hjemme og venter på, at livet og hverdagen kan starte op. Han har faktisk aldrig haft en almindelig skoledag.

Vidnesbyrd 3

Kedeligt menneskesyn og børnesyn hos flere medarbejdere både i Børn og familie og skolevisitationen, manglende inddragelse og forståelse. (samt manglende empati for børn og familier).

Manglende fælles forståelse for vores barns kognitive funktionsniveau, manglende helhedsorienteret indsats både fra Børn og familie og skolevisitationen - ønske om, at de ville samarbejde for at sikre den rette tidlige indsats.

Manglende dialog og inddragelse mellem forældre og skolevisitation og denne proces samt manglende dialog på tværs af forvaltninger fx Børn og familie og skolevisitationen= stort vidensstab for børnenes trivsel/familiernes trivsel samt de skoletilbud, de tilbydes.

Underkendelse af fagpersonale fra egen kommune samt deres vurderinger og anbefalinger for at sikre trivsel, udvikling og læring og tydeligt beskrevet behov underkendes af kommunen.

Manglende specialistviden indenfor Autismespektrumforstyrrelser samt retarderet Psykomotorisk udvikling samt ADHD.

Manglende viden omkring de meget sensorisk udfordrede børn samt deres mulige motoriske uro, og de børn, som har behov for enormt stor støtte og ro omkring sig = 1:1 børn.

Manglende optimal individuel vurdering af børnenes behov i skolemiljø.

Manglende vidtgående tilbud med integreret ergo- fysioterapi samt bedre normering og bedre rammer for motorisk udfoldelse dagligt på egen Specialskole Søgårdsskolen.

Manglende tidlig indsats for at øge trivsel og udvikling og mindske mistrivsel og sætte udvikling i stå og undgå skolevægning.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Manglende ledelse på skolerne / specialskolerne, som erkender egne begrænsninger og hjælper børnene videre til processen om et skoletilbud, som matcher børnenes behov bedre og dermed sikre trivsel og læring. Absurd høj procent af sager, som hjemsendes eller ændres af AST.

Vidnesbyrd 4

Kernen i problemet med sagsbehandling.

Vi har som forældre massive belastningsreaktioner forårsaget af kommunens håndtering af vores sager.

Vi er en familie på fire, to børn med autisme med ufrivilligt skole- og børnehavefravær i lange perioder. Vi har boet i kommunen siden 2014 og har fra dag 1 bedt om hjælp. Vores søn på 7 står uden skoletilbud.

Vi er nu på familiens 10'ende sagsbehandler i børn og familie. Det opleves som et spørgsmål om tid, før vi skal lære en ny at kende, men det er faktisk værre i de lange perioder, hvor vi har stået uden sagsbehandler uden at vide det, hvor vi henvender os gang på gang uden at få svar. Særligt skolevisitationens processer har været ødelæggende. Vi er blevet mistroet, latterliggjort og får at vide, at vi ikke samarbejder, bliver verbalt angrebet og påtvunget skoletilbud, der ikke møder vores børns behov. Desuden har skolevisitation delt vores akter mod vores vilje og uden samtykke med tredje part.

Sagsbehandlingen bærer præg af; at det er meget vanskeligt at komme i kontakt med kommunen, at vejledningspligten ikke overholdes, meget lange sagsbehandlingsforløb, mange skift i sagsbehandlere, ledere der ikke giver økonomisk råderum, således at sagsbehandlere kan yde den nødvendige hjælp, usandheder/tilbageholdelse af oplysninger, at akter forsvinder, at man "glemmer" at sende klager i Ankestyrelsen, at akter deles uden samtykke, at børnene står i lange perioder uden skoletilbud, som også medfører, at forældrene mister deres job. Således rammes hele familien, når der ikke ydes adækvat hjælp til børnene.

Vidnesbyrd 5

Min søn på 22 år har aspergers, ADD, OCD, ordblind/ talblind og spiseforstyrrelse.

Startede på Ordrupskole, hvor skolepsykolog ikke mente, at der var diagnoser, men høj intelligens. Privat udredt som 8-årig. Forældremobning. 4 specialskoler, fysisk vold fra pædagog-medhjælper, 2 års grov mobning. Privat udredning af ordblindhed, da dette blev ignoreret på specialskole. Opslidende klagesag og skoleskift i 7. klasse, hvorefter læsning kom i hus efter blot 3 måneder med den rette indsats. På sidste specialskole skolevægning og depression, hvor hjemmet ikke blev forladt i næsten 2 år, og voldsom OCD udviklede sig efter hjemkomst fra skolen. Voldsomme naboklager og falsk underretning til kommunen. Max presset på specialskole, som ikke reagerede på stressbelastning og PDA. Trusler om tvangsanbringelse. Efter-spurgte hjælp i hjemmet og paragraf 50.

Dette tog Gentofte over 3 år at udfærdige med mange fejl, forkerte navne og uden handleplan, som var klar en måned før det fyldte 18 år. Derefter VUM! Inkompetent, ineffektiv og langsomme sagsbehandling, ofte med moren som årsag til mistro. I dag udeboende på 3. år i forældre købt lejlighed tæt på hjemmet og i trivsel, ingen økonomisk støtte (låner af familie og venner hver måned) eller boligtilbud i nærområde. Min søn modtager uddannelseshjælp og er sygemeldt med behandlingskrævende OCD.

Gentofte presser på med bosted trods succesfuld trivsel og tryk i bolig og netværk og mange venskaber. Et bosted på Nørrebro er foreslået på trods af, at min søn er angst og utryk ved byen. Fortsat kæmpe udfordringer med kommunen og uoprettelige skader/spor hos min søn og familien efter systemsvigt og manglende tidlig indsats!

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Vidnesbyrd 6

Jeg er enlig mor, 24/7 til dreng med infantil autisme, 9 år. I ventetiden på en behandlingsskole for 2 år siden, bevilges afløsningstimer til hjemmet, så jeg kunne forblive på arbejdsmarkedet. Ved overgangen fra familieteamet til handicapområdet, opsagde sagsbehandler i handicap-teamet alle afløsningstimer i hjemmet, uden forvarsel og uden nogen form for kommunikation med mig - og uden en afgørelse, der kunne påklages.

Olivia Danmark, som har leveret afløsere, trak de kendte personaler ud til andre ordninger. Jeg tog kontakt til en politiker, der tog kontakt til direktøren på handicapområdet, der fik genetableret afløsningstimerne - men nu med nye personaler, så skaden blev stor. Det er helt urimeligt at den slags metoder skal tages i brug, og man skulle tro politikere og direktøren på området gerne ville bruge deres tid på noget andet. Og så vil jeg undlade at udpensle det pres, det var for mig, gennem 6 uger, ikke at ane, hvordan jeg skulle kunne passe mit arbejde, når der ikke kom afløsere i hjemmet. Det kunne være endt i social deroute for både jeg og min søn.

Pt har jeg 9 afløsningstimer om ugen, så jeg kan være på arbejde. Når Olivia Danmark ikke er i stand til at levere afløsere (grundet evt. sygdom eller opsigelser), så mister jeg timerne. Jeg må ikke flytte timerne til en anden dag, end lige præcis den dag, de er bevilliget til. Jeg må heller ikke spare dem op, så jeg kan indhente de timer, jeg må gå tidligt fra mit arbejde. Det giver ikke mening, at jeg får bevilliget 9 timer, men det er under forudsætning af, at Olivia Danmark kan levere præcis som aftalt. Noget som er ude af mine hænder. Reglen skal være, at hvis Olivia Danmark ikke kan leve op til det, kommunen har købt af dem, så skal de levere timerne på et andet tidspunkt med kendt personale eller give mulighed for, at timerne spares op, Olivia Danmark oplyser, at det er efter ordre fra kommunen.

Jeg har 7 timers tabt arbejdsfortjeneste. 3,5 timer blev fjernet med 15 dages varsel. De 5 timers TA bevilges fra kl. 8-9 hver morgen, da taxa først henter kl. 8, og jeg derfor først kan være på job kl. 9. En sagsbehandler vurderer uden kommunikation med mig, at jeg godt kan være på arbejde kl. 8.30 pga. antal km jeg bor fra job. Dette er ikke muligt, hvilket jeg har begrundet med 12 argumenter, Timerne fik jeg tilbage, hvis det betød min klage ikke skulle sendes til Ankestyrelsen. Kampen tog 2 måneder og medfølger endnu rod i flex og ferie på mit arbejde. Både personaleafdelingen i Gentofte og på mit job forsøger nu at rydde op i den beslutning. Generelt så er det på 5-minutters niveau, man skal argumentere for tabt arbejdsfortjeneste. Det kunne være rart, hvis sagsbehandlerne forstod, at vi er max presset allerede. Deres hårde pres mod os familier, sender os ud i stress-sygemeldinger, og de smitter af på vores børn.

Der burde laves borger- tilfredshedsundersøgelser, så man på forhånd kan vurdere, om man flytter ind i en hvepserede. Og så burde man kunne garanteres samme hjælp i ny kommune, hvis man skulle ønske at flytte. Man er jo stavnsbundet, hvis bare en smule fungerer. Min opfattelse er, at den generelle gentofteborger er stolt over at bo i en rig kommune, og at det piner dem, at der ikke bliver taget ordentligt hånd om de svage i kommunen. Jo mere Gentofte bliver nævnt med disse sager, jo dårligere renomme får kommunen.

Vidnesbyrd 7

Vi er en familie med to hårdtarbejdende, erhvervsaktive forældre, tilsammen to raske børn og én dreng som, grundet en genetisk fejl, har et varigt nedsat funktionsniveau, svarende til en 9-10 måneders baby.

Hans start i livet var en rutsjebane af bekymringer, usikkerheder, stress, lægetider, søvnløse nætter og omfattende sorg.

Han er nu fyldt 10 år, og problemerne er ikke blevet færre. Som med alle babyer, kræver han fuld hjælp til alt, og hans størrelse gør, at man ikke kan have andre opgaver end ham.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Men i alle år har det været en kamp at få hjælp. En kamp, som skal kæmpes af os, samtidig med at vi passer vores raske børn, vores fuldtidsarbejde, vores handicappede barn og en sjælden gang os selv!

Tilbuddene til handicappede børn har været en usammenlignelig positiv oplevelse, fyldt med omsorgsfulde, professionelle mennesker, som møder op med et ønske om at bruge deres kompetencer til at forbedre dagen og tilværelsen for de børn, der ikke har samme forudsætninger som os andre.

Kampen har stået med kommunen og dens medarbejdere. En evig kamp om at opsøge, argumentere, besvare, forklare igen og igen og igen, ringe og skrive forgæves og udfylde papirer i en uendelighed.

Vi oplever at blive holdt skarpt op på frister og grænser og skemaer, trods at vi kun har vores sparsomme fritid at gøre godt med, imens kommunen sætter sine rammer efter forgodtbefindende; Hvornår og med hvad de føler sig forpligtet til at hjælpe med, vurderer de egenrådigt, efter eget skema og luner.

En kommune har pligt til at levere omsorgsfulde, professionelle mennesker, som møder op med et ønske om at forbedre dagen og tilværelsen for de børn, der ikke har samme forudsætninger som os andre. Ikke jurister ansat til at begrænse udgifterne, uanset omkostningerne for børnene, familierne og de dønninger, det giver videre ud i samfundet.

Vi beder om, at der bliver indført ordentlighed og samfundsperspektiv.

Vidnesbyrd 8

Langsom sagsbehandling, manglende tillid, skiftende sagsbehandlere, manglende hensyntagen til psykologudtalelser, talen ned til, mistænkeliggjort, negligeren af familiens skrøbelige tilstand, negligeren af familiens råb om hjælp og manglende skelen til, hvordan hjælpen har været før.

Og ny sagsbehandler flere gange om året kommer ind fra højre og underkender alle de tidligere sagsbehandleres vurderinger? Halverer tabt arbejdsfortjeneste bl.a. manglende opfølgning på afgørelse fra Ankestyrelsen, som for længe siden har opfordret kommunen til at tage sagen op på ny.

Siger, at jeg lyver, og at barnets mistrivsel i skolen er familiens egen skyld.

Vidnesbyrd 9

Min søn er autist, og vi tog første gang fat i Gentofte Kommune, da han var 15 år i håbet om, at han kunne få støtte til de udfordringer, han havde på det tidspunkt. Han havde indtil da fungeret i en almindelig klasse, færdedes selv og havde et godt liv. Hvad vi ikke vidste var, at kommunens sagsbehandling skulle blive direkte årsag til, at han nu 6 år senere er totalt isoleret pga. angst, stress og depression.

Kommunens sagsbehandling har alle årene været præget af:

- ekstrem hyppig udskiftning af sagsbehandlere.
- manglende overdragelse af sagen til nye sagsbehandlere, så man starter forfra hver gang.
- manglende kompetencer hos sagsbehandlere og derfor mange fejl, hvilket Ankestyrelsen, hver gang vi har måttet klage, har bekræftet os i.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

- manglende opfølgning på aftalte sags-skridt - de lader bare tiden gå, så selv små sagsskridt kan tage år.
- alene det at komme i kontakt med ens sagsbehandler er svært og kan tage måneder.
- ikke velfungerende samarbejde med UU-vejledning, hvilket resulterede i, at vi, da vores søn var færdig med 9. klasse sidst i juli måned, stadig stod uden skoletilbud til ham efter sommerferien.

Vidnesbyrd 10 Min søn er infantil autist. Han var til at begynde med kun autistisk, men da jeg som eneforælder* kom ud for en alvorlig trafikulykke, fik min søn en belastningsreaktion (PTSD). Denne diagnosticeret i offentlig Børnepsykiatrisk regi, Glostrup. Min søn gik i et fremragende skoletilbud i gruppeordning på folkeskole, som Gentofte Kommune dengang havde været fantastisk til at foranstalte, men pga. hans tilstødte PTSD var det ikke længere muligt for det ellers autisme-kompetente personale at rumme og hjælpe min søn.

Fra skolevisitationen ved det årlige re-visitationsmøde selv meldte ud, at det var dybt alvorligt og presserende til, at min søn fik et behandlingstilbud, gik der et år. Siger og skriver: Et år!

I det år måtte jeg selv tage mig af ham, selvom jeg både var blevet invalid, traumatiseret – og alene om forældreopgaven. Han fik det værre end forfærdeligt, men psykiatrien meldte, at der var børn, der havde det værre end ham, så de kunne ikke hjælpe. Han var da dagligt i køkken-skuffen efter knive, tog kvælertag på mig og sig selv, og havde det ubeskriveligt rædselsfuldt.

Jeg kunne selvfølgelig ikke andet end at være hos ham døgnet rundt, miste mit arbejde gennem 22 år og selv bryde helt og aldeles sammen. I det år, der gik, rykkede jeg mange gange, og efter fem måneder blev han fejlvisiteret til Søgårdsskolen, som selv sagde nej, det var ikke muligt for dem at tage så sygt et barn. Kun én af de adspurgte behandlingsskoler indvilligede i at tage min søn. Det år, min søn var i rent helvede hjemme med mig, har efterladt uafrystelige spor. Manglende tillid, tro og håb om, at verden er et godt sted at være med rette hjælp i rette tid.

Kunne man forestille sig, at man havde ladet et fysisk sygt barn vente så længe?

Prøv at tænke tanken;

Appendix:

Vi er meget velfungerende forældre. Eller var; Kompetente, veluddannede, i arbejde – indtil vi får et barn med et psykisk handicap. Så mister vi retten til anstændig og lovpligtig hjælp, vores arbejde, vores omgangskreds (for vi kan hverken have gæster eller tage ud) – og hvor mange penge er egentlig sparet?

*Min søns far og jeg blev skilt, da vores søn var tre år, og meldte sig samtidig ud af forældreskabet, da han ikke magtede den ekstra krævende forældreopgave.

Vidnesbyrd 11 Forældre til en pige på 7 år og en dreng på 3 år, begge med infantil autisme. De problemer, vi har oplevet i de 4 år, vi har været i kontakt med "systemet", kan opsummeres til følgende:

- At vi ikke automatisk oplyses om vores og børnenes rettigheder men at dette er noget, vi selv må finde frem til via kontakt til andre forældre/privat socialrådgiver.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

- En oplevelse af at forvaltningen ved enhver given lejlighed forsøger at tage ydelser (fx TA og fysioterapi) fra os og børnene - selvom dette går imod principafgørelser fra Ankestyrelsen.
- At ansøgninger om ydelser fra fx Børneterapien er blevet langt mere besværligt, end det var for 4 år siden - med tiltagende mængder af "nødvendig" dokumentation og længere sagsbehandlingstid.
- At sagsbehandler stort set intet kan beslutte på egen hånd - så de planer, vi lægger med hende, er værdiløse fordi de altid underkendes af hendes leder.
- At sager skubbes frem og tilbage mellem forskellige kommunale instanser - senest sag om min datters skolekørsel, hvor skolevisitationen mener, at en 7-årig pige med infantil autisme godt kan køre med skiftende chauffører hver dag, som halvdelen af tiden ikke taler dansk, ikke ved, hvor hun skal sættes af, kommer for sent eller slet og ret bare ikke kommer, fordi ingen har "taget turen" (hvilket vi ikke oplyses om, mens vi og vores datter står og venter). Da vi gør opmærksom på, at det er helt og aldeles udelukket at vores datter kan køre alene under disse forhold, prøver Skolevis at skubbe sagen tilbage til sagsbehandler, som igen henviser til skolevis osv. - så vi har stadig ingen kørsel men til gengæld to børn med specialbehov, der skal afleveres i hver sin ende af kommunen.
- Manglende forståelse for, at indkøring tager længere tid end hos andre børn - så når vores datter endnu ikke er kørt ind i GFO men fortsat skal hentes kl 13, mener de, at det er helt normalt og vil ikke kompensere os.

Vidnesbyrd 12 Sagsbehandler nr. 4 på 7 år stopper. Vi finder selv ud af det, når jeg prøver at kontakte. Børn og familie kan man ikke komme igennem til.

Lægger talrige beskeder om, at de skal vende tilbage. Ender med at sende mail til borgmester og leder af børn og families specialteam og så sker der pludselig noget! Vi manglede sagsbehandler i 2 mdr., hvor vi samtidig havde en underretning liggende fra skolen pga. mistrivsel hos vores søn. Synes det er fuldstændig uacceptabelt!

Vidnesbyrd 13 Vi har to sønner, som begge har Aspergers syndrom (autisme) og ADD (opmærksomhedsforstyrrelse). De er i dag 15 og 16 år, og deres liv har været præget af manglende forståelse fra systemet og skoleskift, og som følge heraf belastningsreaktion med angst og depression.

Vi har været afhængige af kommunens hjælp, siden vores ældste gik i børnehave – altså mere end 10 år. De første år i kommunen oplevede vi, at vi blev lyttet til og taget med på råd. Skolevisitationsudvalget talte med os og inviterede til møde, hvor vi sammen kunne drøfte, hvilke muligheder der bedst passede til vores barns behov. Det var ikke sådan, at der var frit valg på alle hylder, men vi blev hørt og mødt med anerkendelse.

Nu står vi så her, hvor vores ældste søn i løbet af sin skoletid har gået på 6 forskellige skoler, men tiden rummer også en 2-årig periode uden egentlig undervisning og med 80% fravær. Vi har de sidste 3 år oplevet en skolevisitation, som på ingen måde ville samarbejde.

Sagen blev trukket i langdrag, og vi fik en følelse af, at vi blev set på som nogle irriterende forældre, der bare ikke var til at gøre tilfredse. Denne følelse blev senere bekræftet, da vi fik aktindsigt og kunne læse, hvordan vi blev omtalt som havende en offermentalitet i interne mails i Skolevisitationen.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Med ryggen mod muren og udsigten til, at vores søn aldrig ville blive visiteret til et sufficient tilbud, valgte vi at tage sagen i egen hånd. Vi fandt et perfekt specialtilbud til ham i nabokommunen og gjorde brug af frit skolevalg. Det har vi ikke fortrudt, men da vores ældste søn endelig begyndte at gå i skole igen på daglig basis, kunne vi se tilbage på en familie, der nærmest lå i ruiner. Far var gået ned med depression og kunne ikke længere arbejde, mor forsøgte at holde sammen på familien og passe job samtidig, hvilket resulterede i belastningsreaktion og angst.

Vores yngste søn blev langsomt nedbrudt på vores lokale folkeskole, da han var 11 år. Han kunne ikke honorere de stillede krav, hvilket var til stor irritation for klasselæreren. Denne foregav at være forstående, men reelt var han ødelæggende for vores søns selvværd, hvilket han stadig lider under i dag. Vi så en dreng i massiv mistrivsel, der blev udadreagerende, selvskadende, mistede basale færdigheder som fx at gå i bad og børste tænder.

Vi ønskede en udredning og kontaktede derfor PPR, da henvisning fra egen læge blev afvist. PPR-psykologen ville ikke lave nogle indledende undersøgelser, men udelukkende yde vejledning til lærerteamet omkring vores søn. Hun nægtede at lave en henvisning og skrev direkte i mail til os, hvad det var, vi ønskede, at en udredning skulle bibringe – om det var ydelser fra kommunen?!

Vi var lamslået over den manglende forståelse og inkompetence, som vi blev mødt med, og vi så os nødsaget til at betale for en udredning i privat regi, så vi kunne hjælpe vores søn. Det kostede os 50.000 kr. fra vores opsparing – det var prisen for at blive taget seriøst i kommunen, så vores søn kunne få et passende specialskoletilbud.

Skolemæssigt er han nu velplaceret, men han er stadig præget af social angst, lavt selvværd og mistro overfor systemet.

Vores oplevelse er, at samarbejdet med kommunen er utroligt afhængig af, hvem man får som sagsbehandler – både i Skolevisitationen og Børn og Familie. Det gode samarbejde har altid udsprunget af, at rådgiver har haft en indsigt i, hvad autisme og opmærksomhedsforstyrrelse er. Men vigtigst af alt, en grundlæggende tro på, at vi selvfølgelig kun beder om den hjælp og støtte, vi reelt har brug for, for at kunne leve et så normalt liv som muligt på trods af børn med særlige behov.

Tak fordi I vil læse vores vidnesbyrd. Ovenstående er kun nogle ganske få simplificerede nedslag i vores daglige liv, som reelt er meget komplekst.

Vidnesbyrd 14

Problemer, vi har haft med Gentofte Kommune, mens vi forsøgte at få hjælp til vores autistiske datter. (oversættelse fra engelsk).

- Manglende hast: efter at have fået at vide af BUC, at vores sag var akut og havde brug for øjeblikkelig og massiv hjælp, tog det Gentofte 4 måneder at give os vores første skoletilbud.
- Ikke behandler vores datters problemer lige så seriøst som BUC klart fortæller dem, at de burde. BUC er meget tydelig i, hvor alvorlige vores datters problemer er, og hvordan vores familiesituation påvirkes negativt, men alligevel har kommunen aldrig tilbudt hjemmehjælp eller terapi til vores datter i 2 år. Vi skulle på BUC for at få familierapi, da Kommune satte os på venteliste, så hørte vi aldrig tilbage om det i flere måneder. Vi har engageret flere specialister privat til at fylde dette hul til en meget stor pris for os selv.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

- Vores sagsbehandler skiftede 3 gange på 10 måneder. Jeg taler ikke dansk (min kone er dog dansk), og vores datters danske er fattige, men allokerede de os sagsbehandlere med dårlig til ingen engelske evner. Det føltes næsten, som om det blev gjort bevidst for at være svært.
- Mangel på kommunikation. Ringer sjældent tilbage. Skal ringe mange gange for at få svar. Når vi får et svar, påstår sagsbehandleren sædvanligvis, at hun ikke har noget svar eller ikke har nogen beslutningsbeføjelser og ikke vil lade os tale med en leder om vores sag. Hun ser ud til at være der bare for at blokere enhver adgang til det udvidede team og de mennesker, der tager beslutninger.
- Vi føler os ignoreret, selvom vi kender vores datter bedre end nogen anden. Vi har ingen input i processen. Det, vi siger, har ingen betydning i nogen beslutningstagning.
- Vi mødes aldrig med de mennesker, der træffer beslutningerne. De baserer deres beslutninger på de oplysninger, de får fra BUC og fra sagsbehandleren, der mødte vores datter i 15 minutter. De ser ikke ud til at lytte til de specialister, vi har involveret i at hjælpe vores datter. De lagde vægt på psykologens udtalelser fra 1. skoletilbud, selv om han aldrig havde mødt eller vurderet vores datter. På det møde følte vi os ignoreret, mens han blev taget seriøst uden egentlig erfaring med hende.
- Vores overordnede fornemmelse er, at de er ligeglade. Sagsbehandleren har for mange sager og er lidt opmærksom på hver enkelt, vi har mistanke om. Der er slet ingen empati.
- Vores første tilbud var kategori 2 -skole, selvom beskrivelserne af vores datter fra BUCs -evaluering skulle sætte hende i hvert fald i kategori 3. At sætte hende i kategori 2 kan have været billigere for Gentofte, men det var bestemt til at mislykkes, da det gav for lidt behandling.
- Kommunen påtager sig intet ansvar for de forsinkelser, de har forårsaget. Vores datter er ude af skolen i et år på grund af deres manglende handling og tilbud, men de vil ikke lade hende gøre et ekstra år næste år efter år 10, fordi de ikke accepterer det er deres skyld, hun har mistet et helt års skolegang nu og mistede tidligere flere måneder før hendes første skoletilbud.
- Da vi fik det første skoletilbud for kategori 2, blev vi ikke fortalt om kategorier og blev ikke gjort opmærksom på, at der var en højere kategori eller endda kommunens evne til at sende vores datter til en skole uden for kategorisystemet, hvis hun har sådan et behov (selvom vi har hørt, at Gentofte ikke gør dette, mens andre kommuner gør).
- Ikke at se noget ske i flere måneder ad gangen: det er nok det, der gør de fleste forældre stressede og kede af det. 5 måneder mellem vores netværksmøde og skoletilbud, til 2. anbringelse. Vi hørte intet i den hele tid. Sagsbehandleren kunne ikke give os oplysninger om, hvordan det skrider frem, og hvad holdingen var.

Vidnesbyrd 15 Vi har ikke følt Gentofte Kommune som en sparringspartner i forhold til vores datters skolegang: Da vi insisterede på at få hende på specialskole, fordi hun gik ned med stress i det visiterede tilbud (hvor vi tidligere havde fået et mundtligt afslag på mere end 9 støttetimer uden en begrundelse), måtte vi vente 10 måneder på en plads, mens hun sad hjemme. Vi fik samtidig afslag på mere end 5 aflastningstimer om ugen, selvom vi begge arbejdede ude. Vi har nu (efter

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

4 år) flyttet hende til en normal skole og har fået at vide, at vi nok ikke kan få tabt arbejdsfortjeneste længere pga. det.

I forhold til rengøringshjælp (1 ½ time om ugen) og tabt arbejdsfortjeneste (12 timer om ugen) besluttede vores sagsbehandler lige at hhv. fjerne rengøring med en uges varsel og halvere tabt arbejdsfortjeneste på trods af, at der ingen ændringer var i vores behov, men hun mente, at vores datter en gang i fremtiden ville komme til at gå mere i skole. Da vi klagede til Ankestyrelsen, gentog de bare hendes argumenter uden at lytte til vores. Hun gik på barsel lige efter og var utilgængelig for vores klager, så vi følte, hun lige skulle have ”ryddet op inden”.

Vi har senest meddelt kommunen, at vi ikke ønsker nogen former for økonomisk eller anden støtte, da vi ikke længere føler os hørt eller hjulpet.

Vidnesbyrd 16 Vi er som familie ved at være godt tyndslidte og vores sag repræsenterer et godt eksempel på, hvordan sagerne cykler rundt mellem børn og familie og skolevisitationen, om tvivlsomme sagsfremstillinger, manglende rådgivning af borgeren, tilsidesættelse af familiens og eksperteres vurderinger, manglende vilje til at samarbejde med familien, som grundlæggende mødes af mistillid, overskridelse af frister, mm.

Vi oplever, at kommunen mangler skoletilbud for børn med autisme og normal begavelse. Børn, som i rette rammer viser fuldt potentiale til faglig og social udvikling og til på sigt at kunne bidrage i et samfund med deres mange ressourcer og blive selvforsørgende.

Det er frustrerende at være vidne til Gentofte Kommunes forvaltning af ressourcer: ud over lange og på alle måder omkostningsfulde sagsbehandlinger optager min datter en dyr og attraktiv plads på kommunens specialskole - Søgårdsskolen - på trods af, at hun har været sygemeldt fra skolen siden november 2020 grundet kraftig belastningsreaktion som følge af fejlplacering – en fejlplacering, som understøttes af udtalelser fra PPR, psykiater, psykolog og læge.

Vi har ved flere lejligheder forsøgt at nå lederne i de forskellige afdelinger (Børn og Familie/ Skolevisitationen) med løsningsforslag, indtil kommunen kan tilbyde et relevant skoletilbud. Vi har præsenteret afdelingerne for modeller, som vil have en stor økonomisk besparelse for kommunen, hvor familien aktivt bidrager ift. min datters faglige og sociale udvikling – en model, som vi er lykkedes med det sidste år – men det har været som at slå i en pude, og afgørelser træffes fortsat ud fra Søgårdsskolens vurdering af at have de rette rammer for min datter.

Jeg er selv født og opvokset i Gentofte Kommune. Det er her, vi har vores liv, familie og nære relationer, men jeg har nu i knap 7 år kæmpet imod et rigidt system, som ikke har kunnet bidrage med noget konstruktivt i forhold til min datter, og jeg kan snart ikke længere se, at jeg som mor til et barn diagnosticeret med asperger kan tilbyde min familie en fremtid i Gentofte Kommune.

Vidnesbyrd 17 Skilt. 2 børn, enlig forsørger på fuld tid. Min søn på 15 år efter 2 års totalt skolevægring er han nu endt i isolation på eget værelse med søvn- og spiseforstyrrelser og OCD. pga. angst. Diagnosticeret infantil autisme alm. begavet. Vi blev henvist til familie og børn afdelingen i 2018, da min søn ikke trivedes på daværende skole og fik flere og flere sociale udfordringer.

Siden er vi snart oppe på 5 socialrådgivere og 3 familierapeuter/rådgivere. Den første rådgiver, vi havde så længe det varede, virkede erfaren og initiativrig, men siden har vi haft nyud-

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

dannet og uerfaren rådgiver dvs. at jeg ikke fik den rette rådgivning om vores rettigheder dvs. intet initiativ, og jeg skulle selv undersøge muligheder. Det er hårdt og har resulteret i belastning og sygemelding.

Der er dårlig intern kommunikation. De mailer internt, selvom de bor i samme hus på samme etage og dårlig opfølgning. Undlader afgørelser specielt på skrift.

Jeg skulle kæmpe for at få skolen til at erkende, at de ikke kunne støtte min søn, kæmpe for at få ham udredt til det punkt, at han nægtede at komme ud af døren drevet af hans angst, så det endte i en tvangsindlæggelse for at resultere i, at socialrådgiveren opsiger sit arbejde, og det tog yderligere 6 måneder at få bevilget skole tilbud: Sputnik, som desværre ikke kunne hjælpe ham, han lukker alle ude.

Skolen er nu opsagt. Jeg ønskede at komme over i special-teamet men fik kun de økonomiske afgørelser over dvs. vi fik afslag på TAF. Begrundelsen sort på hvidt var, at min søn har været alene hjemme uden at kunne klare sig, og at hans tilstand så vel som min er forværret, så hellere finde andre, der kan støtte ham uden at tilbyde erstatnings- løsning.

Har efterspurgt aktindsigt i vores sag, og det er skræmmende, hvor mange der har haft medindflydelse i div. møder, som jeg ikke er blevet indkaldt til, bl.a. praktikanter. De skriver, at vi er flygtninge, tager fejl af min søns alder, ændrer på formulering, så det kan virke mere legitimt. Der er mange unge uerfarne ansatte, som ikke har kendskab til lovgivning.

Vidnesbyrd 18 Min søn er 11 år og går i 5. klasse. Han er en velbegavet dreng (tæt på højtbegavet) med gode ressourcer og læringsmæssige forudsætninger (IQ testet hos Ole Kyed).

Til trods for hans gode læringsmæssige potentiale, så er han faldet bagud til 3. klasses niveau da han grundet massiv skolemistrivsel har haft max. 20% fremmøde i skole og mellem 5-7% fagligt udbytte over de sidste 3 år (ref. lærerudtalelse). Dermed har jeg skullet hjemmeskole min søn 80% over de sidste 3 år, ved siden af fuldtidsarbejde, dog uden at få rammerne for at kunne varetage hjemmeskoling i form af sygeundervisning eller tabt arbejdsarbejdsfortjeneste. Som fuldtidsarbejdende alenemor så har jeg derfor ikke haft mulighed for at kompensere for det læringsmæssige efterslæb i skolen.

Manglende social inklusion og manglende tilsynspligt

Igennem 3 år har jeg rykket skoleledelsen for deres tilsynspligt (min søn blev mobbet hver dag i 2 år uden hjælp fra de lærer/pædagoger), og uden at de svarede på mine henvendelser herom. Jeg har mange gange bedt dem igangsætte initiativer til at etablere social inklusion, kun meget lidt er gjort.

Jeg har mange gange bedt dem igangsætte initiativer til at etablere faglig inklusion, kun meget lidt er gjort. Eksempelvis, har han aldrig fået almindelige støttetimer og blev først visiteret til kompetencecenteret for autisme "Rummet" i december 2020 med opstart ultimo februar 2021.

Manglende faglig inklusion

Ovenstående skolemistrivsel har resulteret i, at han har oparbejdet massiv modstand mod skolen og ikke vil samarbejde omkring de basale krav i skolen (at komme i skole, komme i skole til tiden, gøre sig klar til undervisning, deltage i undervisning, at arbejde med opgaver). Han forhaler ting, og de fleste ting tager ekstra tid.

For yderligere sagsoplysninger, se dokument "Manglende social og faglig inklusion").

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Blot for at opsummere, så er den eneste hjælp, vi har fået til min søn med infantil autisme og ADHD følgende:

- Kugledyne
- Støttetimer fra kompetencecenteret "Rummet" siden feb. 2021

Vi har fået afslag på:

- Hjemmetræning og tabt arbejdsfortjeneste
- Sygeundervisning
- Merudgifter
- Aflastning

Kære Borgmester Hans Toft og kommunalbestyrelsesmedlemmer,

Jeg klager over systematisk lovbrud i sagsbehandlingerne vedr. sagsnr. 1-929290926. Sagen sendes herved til høring i borgmesterkontoret inden at den går videre til pressen.

1. Sagsbehandlingen overholdes ikke jf. gældende lovgivning (retssikkerhedsloven afsnit II, §3 og 5a og Serviceloven §46 stk. 2)
2. Sagsbehandlingen overholdes ikke jf. kommunalbestyrelsens offentliggjorte tidsfrister.
3. Kommunen har ikke givet mig besked på, hvor lang tid jeg kunne forvente, før at denne kunne træffe afgørelse jf. stk. 22 i retssikkerhedsloven.
4. Jeg har ikke haft mulighed for at medvirke ved behandlingen af min sag jf. gældende regler i retssikkerhedsloven 28. § 4, da mine mange indsigelser og rettelser til de faktuelle oplysninger ikke er indgået i sagen.
5. Mine synspunkter har ikke været taget i betragtning Jf. retssikkerhedsloven kapitel 5 stk. 31. Således har kommunen undladt mine sagsoplysninger i sagen i strid med oplysningsgrundlaget jf. Retssikkerhedslovens § 10.

Således foreligger der mange formelle mangler i sagerne, herunder et utilstrækkeligt oplysningsgrundlag, utilstrækkelig opfølgning, manglende skriftlig helhedsvurdering og manglende inddragelse af mig som borger, hvilket er i strid mod oplysningsgrundlaget jf. Retssikkerhedslovens § 10.

Da afgørelserne ikke er taget på et korrekt oplyst og retvisende grundlag jf. Officialprincippet i forvaltningsretten bør de tilsidesættes som værende ugyldige. Det har jeg gjort opmærksom på i op til flere gange, hvilket jeg ikke har fået svar på. På grund af ovenstående manglende retssikkerhed i sagsbehandlingen, har jeg mistet tillid til en sagsbehandler. Eftersom at ledelsen har været meget involveret i sagerne (skriftlig kommunikation, telefonsamtaler og diverse møder), og at de har samtykket til denne praksis om manglende retssikkerhed, så har jeg også mistet tillid til dem.

Lad mig gøre det helt klart, at jeg meget nødtigt går til pressen med min sag. Det vil ikke klæde Gentofte Kommune at blive vist på TV2 eller på forsiden af Politiken med ovenstående overskrift, ej heller ønsker jeg at udstille min familie i nyhederne. Men borgmesteren og kommunalbestyrelsesmedlemmerne tvinger mig til det, hvis jeg forsat bliver nægtet retssikkerhed i min sag.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Hvis ikke, at I personligt (dvs. ikke jeres 3 ovennævnte medarbejder) inden 14 dage responderer, så antager jeg det som "silence is approval" i ovenstående lovbrud, hvorpå jeg vil bringe videre til Per Munch fra Politiken.

Vidnesbyrd 19 Vi er en familie på 5, hvor flere diagnoser udfordrer hverdagen. Af hensyn til vores børn, så har vi i dette skriv valgt at fokusere på de massive udfordringer, som vi har med at få Skolevisitationen til at visiterer vores datter til det rette skolemiljø. Vores datter har Infantil Autisme, ADHD, sanseudfordret, impulsdrevet mv.

Indtil for 5 år siden var vi lykkeligt uvidende om, hvad PPR, PPV og børneterapien var for nogle størrelser. Kommunen var et sted, hvor vi bestilte pas og ellers stemte ved valg. Ellers havde vi ingen behov for at være i kontakt med forvaltningen. Når ens barn får en diagnose, så ændrer det sig "over natten". Vi er ikke kun afhængig af faglig viden i kommunen. Den viden og tilbud, som kommunen visiterer til, dem er der ikke private alternativer til. Derfor er vores børn og vores familiens trivsel nu HELT afhængig af kommunens velvilje til at støtte os.

Er kommunen en hjælper eller en belastning?

Forud for at en diagnose bliver stillet, så er der gået en rum tid, hvor barnet, vi som forældre og vi som familie er blevet utroligt slidte. Da vores datter fik sine diagnoser, kun lige fyldt 3 år, var der forud gået nætter, hvor vi hver nat havde 8-10 afbrydelser, fordi hendes søvn var så dårlig. Vi havde ikke sovet i 3 år. De mennesker som forvaltningen møder, når ens barn har fået diagnose, er derfor meget slidte og meget pressede forældre. Det bør forvaltningen indrette sig efter, så forvaltningen møder familierne der, hvor de er.

Kommunen skulle være en hjælper i den situation. Det sker dog ikke nødvendigvis. Vi havde de første år utroligt mange skiftende sagsbehandlere. De gik på barsel, blev syge/langtidssyge og skiftede job i et væk. Som oftest så hørte vi intet, når en sagsbehandler var "forsvundet". Vores sag blev ikke overdraget til en anden sagsbehandler, der var ingen information til os som forældre og heller ikke noget så enkelt som et auto-reply på en fratrukt medarbejders mail konto. I en konkret situation prøvede vi i hårdt at få fat i vores sagsbehandler. Havde meget presserende spørgsmål. Skrev mails, ringede og lagde besked både til direkte telefon og til sekretæren. Ingen svar. Tilfældigt finder vi ud af, at vedkommende har været langtidssyg i 3 måneder.

Det er svært at forstå, at der ikke etableres arbejdsgange, der igangsættes, når en medarbejder af den ene eller anden grund ikke længere er tilgængelig. Det er meget frustrerende, når man som forældre ikke engang kan få kontakt til eller en enkelt respons fra sin sagsbehandler. Den primære energi og ressourcer skulle meget gerne gå til barnet med udfordringer og til de søskende, der er pressede. Den energi bruges i stedet for at få "hul igennem" til forvaltningen.

På mange andre områder vil der være private alternativer. Det er der ikke på dette område. Vi er derfor helt og aldeles afhængige af, at kommunen vil imødekomme ansøgninger om støtte og visiterer til det rette skolevalg.

Spørgsmål: Hvad vil I gøre ved, at sagsbehandlingen er uigennemskuelig, og sagsbehandleren meget vanskelig at få fat på? Hvis man overhovedet får fat i sagsbehandleren, inden vedkommende er fratrukt igen.

5 klager – foreløbigt medhold i de 4

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Mødet med forvaltningen har aldrig været godt. Men i de sidste ca. 1,5 år er det gået fra dårligt til rigtigt slemt. Vi fik - igen - en ny sagsbehandler. Denne sagsbehandler gav en ny nedre standard for sagsbehandling. Vi har klaget over 5 afgørelser, som denne sagsbehandler enten direkte har truffet afgørelse i eller har været medvirkende til. Foreløbigt har vi i Ankestyrelsen fået medhold i de 4 klager.

Den 5. klage omhandler vores datter med Infantil Autisme og ADHD og hendes skolestart.

Skolevisitationen journaliserede i november 2020 vores datter under ”gruppeordning”. Vi så ikke en gruppeordning på en almindelig folkeskole som en relevant mulighed for vores datter. Vores datter kom fra en autisme-specialbørnehave, der var et lille, roligt, struktureret autisme-specifikt miljø, hvor hun stortrivedes. Hun havde forinden været i en inkluderende børnehave med 100 børn, hvor hun var i meget stærk mistrivsel. Vi havde en klar forventning om, at hun skulle starte i et skoletilbud, der mindede om det specialiserede børnehavemiljø.

Så vores datter fortsat ville få mulighed for at udvikle sig optimalt. Vi kunne ikke få forvaltningen til at komme med en skriftlig afgørelse, så vi kunne klage til Ankestyrelsen. For at få noget så simpelt som en skriftlig afgørelse, der måtte vi involvere en advokat. Først i maj 2021 fik vi fra Skolevisitationen skriftligt svar på skolevisitering af vores datter.

Skolevisitationens udsættelser og forhaling gjorde det nær umuligt at nå at få klagen behandlet i i Ankestyrelsen inden skolestart. Skolevisitationen gjorde i processen alt for at forhale og vanskeliggøre processen for os. Telefonisk sagde de til os, at vi ikke ville få andre muligheder til vores datter, lige meget hvad vi måtte komme med.

Det var mere vigtigt, at det blev den gruppeordning, fremfor hvad der var det rigtige for vores datter. Skolevisitationen valgte i sin afgørelse ikke at inddrage dokumenter, der af fagfolk omkring vores datter, markant anbefalede et fortsat lille roligt, struktureret autisme-miljø for hende. Vi gjorde flere gange Skolevisitationen opmærksomme på, at de ikke havde inddraget alle relevante dokumenter. Der var ingen reaktion fra Skolevisitationen.

Et lille, roligt, struktureret og autisme-specifikt miljø er, hvad fagfolk anbefalede og vi som forældre ønskede for vores datter. I stedet visiterede Skolevisitationen vores datter til en gruppeordning på en folkeskole i kommunen. En ordning, der endnu ikke var etableret på det tidspunkt. En meget stor skole med 740 børn, meget larm og visuel uro og et ikke tilstrækkeligt autisme-specifikt og struktureret miljø. Og en gruppeordning i en klasse, der ligger lige midt i 3 store skolegårde. Vores datter er impulsdrevet og stikker nemt af uden varsel. En skole, hvor alle døre er ulåste, og hvor der få meter fra klasseværelset er en ulåst låge ud mod stærkt trafikeret vej, er derfor et mareridt for os.

Som forældre er vi paniske over, at vores datter har mulighed for at løbe direkte ud på stærkt trafikeret vej. I den specialiserede børnehave var der lavet tiltag, så børn som vores datter var fysisk sikret. Det kan en almindelig folkeskole ikke. Helt basalt, så er det hver dag med livet som indsats, at vi afleverer vores datter i skole. Får vi hende hel hjem i dag? Vi har taget fat i alle i kommunen, der har en flig af medansvar for det her. Også borgmesteren. Ingen har villet påtage sig ansvaret for vores datters fysiske sikkerhed. Utallige mails og ingen respons.

Spørgsmål: Hvem har ansvaret for vores datters fysiske sikkerhed? Hvad vil I gøre for at sikre vores datter hendes fysiske sikkerhed i skoletiden?

Ankestyrelsen gav os medhold i klagen om, at kommunen ikke må henvise til et skoletilbud,

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

der endnu ikke eksisterer. Desværre valgte Ankestyrelsen ikke at forholde sig til vores klage om den helt utilstrækkelige fysiske sikkerhed på pågældende folkeskole. Ankestyrelsen vurderede i stedet, at folkeskolen vil være i stand til at give relevant undervisning til vores datter. Undervisningsniveauet har vi imidlertid aldrig villet klage over. Og, kan heller ikke interessere os for, før den fysiske sikkerhed er i orden. Vi er simpelthen hver sit sted på Maslows behovspyramide.

Status på vores datters skolestart

Efter lidt over 2 måneder i folkeskole kan vores datter fortsat kun holde til at være i skole ca 2,5 time dagligt. Hun bliver afleveret og hentet, mens de andre børn har timer, så hun skal møde færrest mulige børn på sin vej til og fra klasseværelset. Hun må hvile og sove flere gange på de få timer, som hun rent faktisk er i skole. Hun er på de 2 måneder gået bagud på alle parametre og er i stærk mistrivsel. Hun er blevet meget svær at forstå sprogligt, er blevet endnu mere selektiv med sin mad og det tøj, som hun kan tåle at have på.

Hun bryder ofte sammen med større nedsmeltninger ved selv små skift, aggressiv adfærd overfor især mor. Hun ”leger baby”, hvor hun bliver madet hver morgen ved morgenbordet. Hun har ikke kræfterne til selv at styre maden. Og hun laver selv-skade. Et barn, der på alle måder fortæller os, at hun er i mistrivsel. Vi henter et barn i skolen, der har tegnet en tegning af sig selv, hvor tårerne løber ned af hendes kinder, og hendes hjerte er gået i stykker. Det er, hvad lidt over 2 måneders skolegang i det forkerte skoletilbud har gjort ved vores datter.

Pågældende skole og vi som forældre er gået sammen om at underrette om stærk mistrivsel hos vores datter.

En enkelt medarbejder eller et kulturelt problem? Eller begge dele?

Ud af 5 afgørelser, som vi har klaget over, så har vi foreløbig fået medhold i 4. Det er den samme sagsbehandler, der har truffet afgørelserne, eller som har bidraget til afgørelserne.

På de fleste arbejdspladser vil en medarbejder ikke fortsætte i sit arbejde, hvis man konsekvent laver graverende fejl. Enten mangler denne medarbejder fundamentale faglige færdigheder i at kunne udføre sit arbejde. Eller også så er der en kultur i forvaltningen, der tilsiger, at man siger nej og afviser familierne, der har behov for hjælp. Også selvom lovgivning angiver noget andet. En kultur, hvor holdningen ikke er ”hvordan kan vi hjælpe disse familier?”. Men en kultur, der afholder forvaltningen fra at give de sårbare børn og deres familier den hjælp og støtte, som de ifølge love er berettiget til.

Som det er lige nu, så er det omkostningsfrit – eller direkte besparende – at afvise en familie. Enten, så orker familierne ikke at klage, og så er der penge sparet for kommunen. Og, hvis der bliver klaget, og familien får medhold hos Ankestyrelsen, så sker det typisk først efter flere måneders ventetid i Ankestyrelsen, hvorved kommunen i den pågældende periode typisk sparer udgifterne til familierne.

Den store taber er de sårbare børn. Taberne bliver også deres søskende, forældre og familier. Det er ikke tilfældigt at skilsmisseraten for familier med 1 diagnose barn er på 87%. Tænk, hvad skilsmisseraten er for familier med 2 diagnose-børn. Det er hele familier, der bliver smadret, når vi udover at skulle håndtere udfordrede børn, også skal have deltidsarbejde i at få den lovgivningsfastsatte hjælp fra kommunen.

Spørgsmål: Hvad vil I gøre ved, at Gentofte kommune ikke overholder gældende lov? Hvad vil

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

I gøre ved, at der er en kultur i forvaltningen, der tilsiger, at man afviser familierne fremfor at hjælpe dem? Hvad vil I gøre ved, at der er konkrete medarbejder, der har en meget høj fejlmargin i sit arbejde?

Vidnesbyrd 20 Vi har 3 drenge i familien, hvoraf den ene har ADHD, og et andet barn er ved at blive udredt for ADHD. Det tredje barn har ingen diagnoser, men er meget kvik og har det derfor lidt svært i skolen. Ægteskabet og familien er udfordret, da en af forældrene har et misbrugsproblem.

Det er svært at være familie og få hverdagen til at fungere, og der er i kommunen ikke ret meget fokus på hele familiens situation. Det er svært at få "hverdagsstøtte".

De enkelte sagsbehandlere forsøger på forskellige måder at hjælpe os, men vi har mange sagsbehandlere, og det er svært at bevare overblikket i forhold til de mange forskellige udredninger og undersøgelser. Det er svært at finde hoved og hale i det hele. Det er vores indtryk, at sagsbehandlerne fra de forskellige afdelinger ikke taler ret meget sammen.

Forvaltningen ser kun på hvert barns sag isoleret, men for os som familie hænger det hele sammen. Der mangler en helhedsbetragtning i forhold til familiens situation, hvor der også er andre udfordringer end den enkeltstående sag.

Der er i andre kommuner et system med én indgangsperson, der følger den enkelte borger. Det kunne måske hjælpe på nogle af udfordringerne? Det er forståeligt, at sagsbehandlingen bevæger sig ind i forskellige "siloe", men som borgere mister vi hurtigt overblikket, og der arbejdes for lidt helhedsorienteret med fokus på hele familiens situation.

Vidnesbyrd 21 Vores søn er endt med belastningsreaktioner og skolevægning grundet massive svigt siden 2. klasse.

Startede med, at skoleledelsen nægtede at skrive under på et skoleskifte i indskolingen, og at de ikke ville anerkende eller gøre noget ved ekstrem og voldelig mobning. Vi fik at vide, at en udredning for autisme ville være nødvendig for at få hjælp, men den forværrede kun det hele, da man "ikke kunne imødekomme 2 udfordringer" - dvs. både høj begavelse og aspergers. Så det endte i årelang kamp for at få anerkendt delvis tabt arbejdsfortjeneste og for at få et skoleskifte.

Men desværre fortsætter kampen, da man stadig fra kommunalt regi ikke kan/vil hjælpe med en skoleplads, hvor høj begavelse kan imødekommes. Skolevisitationen nedgør os forældre, da de ikke mener, at vi har et reelt problem (kalder det for et luksusproblem med høj begavelse). Samtidig går familien i opløsning, fordi vi ikke kan passe vores jobs grundet skolevægning og belastningsreaktioner grundet massive svigt. Men ansøgninger om hjælp til psykolog for vores søn og os afvises, ligesom ansøgning om tabt arbejdsfortjeneste for den øgede hjemmepasning ikke behandles. Sagsbehandlingen er præget af skiftende sagsbehandlere, manglende opfølgning på henvendelser, manglende lydhørhed for de konkrete udfordringer, nedgørelse på personligt plan af os forældre samt afvisning af samtlige ansøgninger vedr. hjælpemidler og psykologhjælp.

Alt dette med store menneskelige og økonomiske konsekvenser for vores familie til følge, fordi man ikke kigger på vores søns behov men kun tilbyder en opbevaringsplads sammen med introverte børn, som ikke kan rumme at gå i skole. Det er enormt ødelæggende for et barn, for hvem "rigtig skolegang med kammerater" er det eneste, der giver ham rigtig mening med livet.

Hilsen fra en mor til en 13-årig med skolevægning og belastningsreaktioner på svigt fra kommunen og skoleledere på 4 skoler.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Vidnesbyrd 22 Min datter på 11 år fik en belastningsreaktion sidste år inden jul. Hun blev indlagt på psykiatrisk skadestue i marts, udredt på BUC i Glostrup lige inden sommerferien. Fik diagnoserne belastningsreaktion og atypisk autisme (AA). Hun er blevet visiteret direkte til behandlingsskole. Og vi forventer, at hun kan starte sidst i november. Hun har tidligere klaret sig meget flot i folkeskolen, Gentofte Skole.

Denne historie er jo en af de "gode", hvor alt går lige efter bogen. Men alligevel har hun ikke haft et skoletilbud i næsten et helt år. Skolen har tilbudt 10 timer med en ufaglært vikar, men grundet hendes svære belastningsreaktion og autismen mente vi ikke, det var forsvarligt at sætte en ufaglært på opgaven. Hun er blevet passet i hjemmet siden sidste år.

Det, jeg vil sige med denne historie, er, at det er utroligt, at det tager næsten et år, før børn er tilbage i et passende skoletilbud. Især fordi sagen er gået lige efter bogen, og alle parter har været enige i hele forløbet. Vi afleverede ansøgning til skolevisitationen lige inden sommerferien, og alligevel skal det tage så lang tid.

Jeg er skilt fra faderen og står med den økonomiske byrde alene. Fordi jeg har måttet passe mit barn i hjemmet, har jeg været på forskellige orlovs med stærkt reduceret løn. Er nu i gang med at søge om tabt arbejdsfortjeneste, som også føles som en kamp mod systemet.

Jeg har brugt 3.000 kr. til en privat socialrådgiver og ca. 20.000 kr. til en familierådgiver, og økonomisk hænger det slet ikke sammen længere. Har de sidste 9 år arbejdet som gymnasielærer på fuld tid, er i a-kasse og har lønsikring, men når jeg pludselig står med et sygt barn, forsvinder hele det økonomiske sikkerhedsnet jeg har lavet.

Vidnesbyrd 23 Vi begyndte processen med at få ham diagnosticeret få måneder, før han blev 3 år. Han fik diagnosen autisme, men der gik et helt år, inden han kom i en special-børnehave.

Min kone var til et fysisk møde med sagsbehandleren nogle måneder efter, at vi først talte sammen. I dette møde blev det besluttet, at vi skulle have en aflastning på 3 timer hver anden weekend. Halvanden måned senere - efter en snak med vores advokat - konstaterede vi, at hun ikke havde sat aflastningsprocessen i gang, og sagsbehandleren var i tvivl om, vi faktisk ønskede det - selvom det sidste møde endte med en whiteboard med beslutningen skrevet ned om, at vores søn skulle have en aflastning. Vi har et billede af dette whiteboard. En måned senere fik vi en e-mail, hvor der stod, at vi skulle udfylde en formular om, hvorfor vi ønskede en aflastning.

Vi har fået en ny sagsbehandler i august, men vi har i slutningen af oktober stadig ikke fået besked om aflastning.

Igennem det år vi har ventet på at få en special-børnehave, som passede til hans behov, har vi oplevet, at han har været meget problematisk i trafikken, så vi spurgte, da vi fik det nye skoletilbud, efter kørsel til ham

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

eller en ladcykel, men fik afslag. Sagsbehandleren mente, at vi sagtens kunne gå 3 kilometer med vores autistiske barn til skole! Sagsbehandleren er åbenbart ikke klar over, at det kan være en stor udfordring for et barn med autisme at gå så langt, og det er meget krævende at gå med et autistisk barn i trafikken.

Vores oplevelse er, at der er alt for lang sagsbehandlingstid, og at der går for lang tid, hvis man har behov for en børnehave til et sårbart barn. Sagsbehandlere forstår ikke, hvor svært det er at have et barn med autisme.

Vidnesbyrd 24 Jeg er juridisk forælder til mit barnebarn på 10 år, der for øjeblikket er anbragt i en akutinstitution, og hun har ingen skoletilbud, efter behandlingsskolen brugte så mange magtanvendelser, at jeg som forælder sagde stop og trak mit samtykke til skoletilbuddet.

Barnet er aldrig blevet rigtig udredt og er en intelligent pige, der aldrig har fået den rigtige behandling.

Jeg er med i FBU (Forældreforeningen for anbragte børn). Jeg bor i Gentofte. Anbringelses-kommunen var Københavns Kommune.

At få forældremyndigheden tog halvandet år selvom min datter (har autisme/ADHD), der er mor til barnet, var indforstået.

Jeg vil gerne have barnet hjem til mig og have de passende støttepersoner til den rette behandling, men sagen trækker ud og ud. Selv en forældrekompetenceundersøgelse er slet ikke kommet i gang og en psykologisk undersøgelse af barnet, der giver mere klarhed om, hvilken vej er bedst for hende.

Vidnesbyrd 25 Vidnesbyrd om manglende journalisering, fravær af partshøring og underkendelse af 3. parts vurdering.

Da mit barn begynder at reagere meget kraftig i januar 2021, kontakter jeg psykiatrisk akutmodtagelse (PAM). Det gør jeg fire gange i løbet af ca. 2 måneder. Hver gang skriver de en underretning til Gentofte Kommune. Disse underretninger bliver ikke journaliseret i Børn & Familie i mit barns journal. Hvorfor vides ikke.

Jeg sørger for at få underretningerne genfremsendt til sagsbehandler flere måneder efter, da jeg finder ud af, de ikke er i mit barns journal. Sagsbehandler journaliserer dem så som journalnotater, ikke som underretninger.

Mit barn begynder igen i august og frem at få stærke reaktioner. Igen kontakter jeg PAM, nu tre gange med ca. 14 dages mellemrum, og PAM sender hver gang underretning til Gentofte Kommune. Her bliver jeg partshørt skriftligt hver gang.

Sagsbehandler gør dog mundtligt opmærksom på, at hvis der ikke i en underretning af Børn & Familie vurderes at være nye oplysninger, behandles de ikke som underretninger, og der bliver derfor ikke partshørt. Det bliver derimod af Børn & Familie behandlet som journalnotater.

Vores private sagsbehandler, der har mange års erfaring på området, kommenterer, at hun finder det forkert, at når en 3. part - her PAM - har vurderet, at der er behov for at underrette, at Børn & Familie så internt selv vurderer, om det er en underretning med ret/pligt til partshøring eller blot et journalnotat.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Derved underkender sagsbehandler / Børn & Familie jo underretters – her psykiatrisk akutmodtagelses - vurdering af bekymringsniveauet.
Mor til barn på 10 år med autisme og belastningsreaktion

Vidnesbyrd 26

Længe efter udredningen får vi stadigvæk ikke den hjælp, vi har behov for, for at vi som familie kan komme på benene igen! En udredning, som vi i øvrigt selv måtte være primus motor for, da børnehaven klart meldte ud til vores første samtale (F 3,5 år) at “F... er helt normal, brainy ja, men han kommer aldrig til at få særbehandling”.

De nævnte også, at han havde svært ved at høre efter og holde køen, og at de nu ville køre hårdt mod hårdt, kun en advarsel efterfulgt af konsekvens, og vi burde gøre det samme. Det endte selvfølgelig med vægring, og efter en periode med flere samtaler kom psykolog fra Gentofte børnevenner ud (F 4 år), og på blot en time kunne hun se hans autistiske træk.

Selv efter den samtale ville/kunne børnehaven ikke se eller forså hans udfordringer end ikke den dag, vi får diagnosen infantil autisme (F 5,3 år), anerkender de det. Vi får relativt hurtigt en kompetenceplads i ny børnehave (F 5,6 år) (tak for det) og efter et års indkøring klarede han en fuld uge på 30 timer og blev klar til næste fase, skole, som vi er glade for (igen tak).

MEN under hele dette forløb udvikler den ene forældre en svær depression, den anden stress. Vores læge udtrykker bekymring og laver en indberetning, men der kommer ingen hjælp... vi får diagnosen og bliver kort efter kontaktet af en sagsbehandler, der også udtrykker bekymring og med det samme anbefaler, at vi skal søge aflastning... vi søger aflastning... der går et halvt år, før vi får svar. Vi får afvist 4 af de 6 timer ugentligt. Vi klager og får så bevilget 6 timer. Vi forsøger efterfølgende med de få ressourcer, vi har, at finde en aflaster, men beder sagsbehandler om hjælp, men hjælpen kommer fortsat ikke... det er nu halvandet år siden, og vi får stadigvæk ikke hjælp.

Uden en stok til at komme på benene igen, ligger vi stadigvæk ned... Den ene fortsat sygemeldt med depression, den anden kæmper med stress, ingen bidrag til samfundet, men vi kæmper for at få hverdagen til at hænge sammen.

Forældre til 6 - årig dreng med infantil autisme

Vidnesbyrd 27

Vidnesbyrd om manglende inddragelse af partshøringskommentarer i sagsakter

Vi giver samtykke til udarbejdelse af paragraf 50 Børnefaglig undersøgelse (BFU). I BFU refereres til sagsakter, vi allerede har kommenteret i tidligere partshøringer. Alligevel medtages vores kommentarer ikke i BFU. I BFU refereres kun til underretninger og mødenotater, ikke til vores kommentarer/partshøringer af de selvsamme underretninger og mødenotater.

Det er uordentlig sagsbehandling og partisk sagsfremstilling. Vores stemme som forældre kommer jo ikke frem, selv om vi allerede har givet udtryk for en række synspunkter og berigtigelser.

Vi kommenterer ved partshøringen BFU grundigt skriftligt og er i kommentarerne kritiske og afvisende overfor analysen og konklusionen, der i BFU kaldes den faglige vurdering. Sagsbehandler indarbejder ikke vores berigtigelser og kommentarer til fulde i selve BFU. Men det fremgår af mødenotat fra partshøringen, at vores kommentarer altid vil følge sammen med den børnefaglige undersøgelse.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

To gange videresender sagsbehandler derefter den faglige vurdering fra BFU til andre parter i Gentofte Kommune, her Familiecenteret og Skolevisitationen, uden at medtage vores kommentarer.

Det kommer derved til at fremstå, som om vi har givet samtykke til den faglige vurdering, hvilket vi jo netop ikke har. Vi har derimod meget grundigt kommenteret både analysen og den faglige vurdering.

Mor til barn på 10 år med autisme og belastningsreaktion

Vidnesbyrd 28 Vidnesbyrd om funktionen af en paragraf 50 Børnefaglig undersøgelse og ventetiden på en indsats

Vi manglede akut konkrete redskaber og teknikker til at støtte vores barn, så vi blev stillet i udsigt at blive visiteret til en bestemt type rådgivning via en paragraf 50 Børnefaglig undersøgelse (BFU).

Sagsbehandler bruger derefter den maksimale frist på fire måneder på at udarbejde BFU, selv om der foreligger både Pædagogisk Psykologisk Vurdering (PPV) samt erklæring fra BUC, og der allerede efter to måneder efter afgørelse om at iværksætte paragraf 50 BFU afholdes netværksmøde i forbindelse med overlevering af vores barns behandling fra BUC til Gentofte Kommune, efter endt udredning i BUC.

Både PPV og erklæring fra BUC specificerer, hvilken støtte og hvilke redskaber vi som forældre har behov for.

Vores barn skal desuden visiteres til et skoletilbud med autismeprofil, men ikke til skoledagsbehandling. Paragraf 50 BFU er derfor uden relevans ift. vores barns skolevisitation. Paragraf 50 BFU er i vores tilfælde blot et visitationsredskab til nogle bestemte teknikker til at støtte vores barn.

Skolevisitationen behandler ikke sager, hvis der er en paragraf 50 BFU under udarbejdelse. Skolevisitation skal altså i vores barns sag afvente færdiggørelsen af et dokument, der intet har med vores søns skolevisitation at gøre.

Processen omkring paragraf 50 BFU varer i alt ca. 6 måneder med 4 måneder til udarbejdelse, 1 1/2 måned til forældrekommentarer gr. ferieperiode samt 1/2 måned til partshøringsmøde og indarbejdelse af rettelser.

Paragraf 50 BFU refererer i vores barns sag udelukkende andres viden, men skaber ikke selv ny viden. Alligevel skulle processen vare seks måneder. Vi får mulighed for at opstarte rådgivningen om teknikker til at støtte vores barn 7 1/2 måned efter Børn & Familie har identificeret behovet. Vi får af sagsbehandler at vide, at vi er blevet højt prioriteret på ventelisten til Familiecenteret, og at vi derfor skal være taknemmelige for at komme så hurtigt til.

Vi havde imidlertid akut brug for den rådgivning for 7 1/2 måned siden. Det behov kunne være klaret med et afgrænset kursus/forløb hos en ekstern leverandør. Det ville have sparet vores barn, søskende og resten af vores familie for meget lidelse og forpinthed.

Mor til barn på 10 år med autisme og belastningsreaktion

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Vidnesbyrd 29 Vidnesbyrd om manglende indsigt i autisms mange ansigter

Sagsbehandler skriver, at mor fremstår sygdomsfikseret, fordi mor fastholder vigtigheden af et autismeperspektiv i alle indsatser. Sagsbehandler har ved en enkelt børnesamtale konstateret, at vores barn fremstår rationelt tænkende og anfægter af denne grund mors fremstilling af, hvordan vores barns autisme kommer til udtryk hjemme, og hvad årsagerne til vores barns nedsmeltninger er. Det til trods for grundig udredning i BUC og efterfølgende meget fyldestgørende erklæring fra BUC.

Mor til barn på 10 år med autisme og belastningsreaktion.

Vidnesbyrd 30

Min søn er 8 år og går i 2. klasse. I slutningen af børnehavetiden blev han udredt af PPR og børnepsykiatrien. Han har mange autistiske karakteristika, har bl.a. nedsat social funktions-evne og er sart over for stimuli. Han fik ikke en diagnose ("endnu" – blev der sagt i psykiatrien). Der blev anbefalet autismepædagogik, og at der skulle tages særlige hensyn til hans sarte personlighed.

Den eneste hjælp, vi har fået fra kommunen, er et paragraf 11-forløb – heldigvis med en pædagogisk konsulent med kendskab til autisme. Den pædagogiske konsulent opfordrede mig bl.a. til at søge tabt arbejdsfortjeneste og til at foreslå diverse tiltag i skolen.

Jeg fik afslag på min ansøgning om tabt arbejdsfortjeneste. Sagsbehandlingen tog over 1 år og var behæftet med talrige faktuelle fejl (eksempler nedenfor**). Jeg fik afslag og klagede. Ankestyrelsen stadfæstede kommunens afgørelsen, men foreslog at jeg søgte om aflastning. Der blev rettet kritik af kommunens sagsbehandlingstid, og jeg blev opfordret til at klage til kommunens ledelse/borgmesteren over sagsbehandlingen.

Skolen er ligeledes afvisende overfor de tiltag, som kommunens pædagogiske konsulent kommer med.

Jeg vil gøre, hvad jeg kan for, at min søn ikke kommer i mistrivsel igen og for, at han ikke udvikler fx stress, angst eller fuld skolevægtring. Jeg har mistet mit job og søger ikke nyt lige nu. Jeg er læge og min indtægt har betydning for vores samlede økonomi - vi betaler derfor ikke af på huslån og det er tvivlsomt, om vi kan komme på ferier. Desværre er der ikke ret meget fleksibilitet eller mulighed for deltidsstillinger i lægeverdenen.

**Eksempelvis blev PPV'en med dens vurderinger og anbefalinger fuldstændig ignoreret. Det blev brugt som begrundelse for afslag, at min søn ikke får støtte i skolen (der var ikke indhentet oplysninger om dette, men han fik 8½ klokketimers støtte). Det fremgik af sagsbehandlingen, at han ikke har mere fravær end andre børn (der var ikke indhentet oplysninger herom, men han havde 14% fravær. I forbindelse med min klage blev der indhentet oplysninger, men så blev det ignoreret, at han på dette tidspunkt havde 22 % fravær).

De talrige fejlagtige oplysninger gør det meget svært at gennemskue sagen. Jeg har tre gange (skriftligt) rettet henvendelse til kommunen med dokumentation for faktisk forkerte udsagn. Alligevel gentages fejlene i sagsbehandlingen, og sagen er derfor meget svær at gennemskue. Kommunen undlod at medsende relevante dokumenter til Ankestyrelsen, bl.a. var mine kommentarer og PPV'en ikke medsendt.

Vidnesbyrd 31

Manglende viden i institutioner om tegn til mistrivsel og brug af PPR. Vores dreng reagerede kraftigt herhjemme fra første dag i børnehaven. Børnehaven insisterede på, at de ikke så tegn til mistrivsel, og at der måtte være tale om problemer i hjemmet. Vi fik

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

fandt selv frem til PPR psykologens kontaktoplysninger og fortalte hende om vores bekymringer. Hun bad børnehaven om at lave en henvisning til hende. Det viste sig, at børnehaven ikke vidste, hvordan de skulle gøre og ikke havde prøvet det før. Efter at have observeret vores søn i børnehaven, skrev psykologen en 11 sider lang rapport over den mistriivsel, hun så og anbefalede udredning for autisme.

Der mangler simpelthen helt basal viden om reaktioner ved mistriivsel, samt viden om, hvornår PPR skal på banen, og hvilke former for støtte der kan søges om. Vi er chokerede over, at vi som forældre skulle mødes med mistænkeliggørelse som det første og forløbet derfor blev trukket i langdrag. Der skal lyttes til forældrene, som er dem, der kender deres børn allerbedst.

Vidnesbyrd 32 **Langsom og uigennemsigtig visitation:**

Der skulle gå 8 mdr. fra vi første gang søgte om en kompetencecenterplads til vores søn på 4 år med autisme og til vi endelig fik en plads. I den periode nåede vores søn at bryde helt sammen med svær belastningsreaktion og få børnehavevægring. Han holdt op med at være renlig, ville ikke spise eller drikke og stoppede næsten med at tale. Vi skrev mails til lederen af visitationsudvalget for at informere om den hastigt stigende mistriivsel, men blev mødt af tavshed. Jeg måtte stoppe med at arbejde for at passe min søn hjemme. Her 6 mdr. efter vores søn er startet i den nye børnehave, har han stadig ikke samme funktionsniveau som før sin belastningsreaktion. Han kan ikke gå en fuld dag i børnehave.

Og jeg har selv måttet sygemelde mig pga. psykiske følger af det forløb, vi har været igennem. Kommunen er forpligtet til at tilbyde en plads i institution med passende støtte, når behovet er der. Ikke først, når pladsen eller økonomien er der.

Jeg ville egentlig også have skrevet noget om (det nedladende) menneskesyn i forvaltningen og manglende tilbud/viden i familiecenteret... Men så bliver det meget langt

Forældre til en dreng på nu 5 år med autisme

Vidnesbyrd 33

Vores søn har været i PPR forløb siden vuggestue og igennem børnehave. I 2016 nærmede tiden sig for skolestart, og han var ikke parat til folkeskolen. Sammen med PPR psykolog anmodede vi skoleforvaltningen om en plads på en skole med kompetence-center. Dette blev afvist. Efter 3 måneder på Ordrup Skole i 2017 lukkede vores søn ned. Han blev depressiv, kontaktløs, magtede ingen af sine fritidsinteresser længere og havde meget få legeaftaler. Vi skrev gentagne gange til kommunen uden at få svar tilbage.

Desperate over at vi ikke fik støtte eller blot svar på vore henvendelser om mistriivsel, begyndte vi ihærdigt at afsøge private skoletilbud. For at komme op i ventelisterne på f.eks. Skt. Joseph og Rygaards, gik mor i konvertitforløb hos katolsk præst. Kun den internationale skole i Norhavn (CIS) ville optage ham. Her var eneste kriterie, at man betalte ved kasse ét, nemlig 120.000 kr. per år + Learning Support 46.000 kr. per år. Vi havde intet valg.

CIS meddelte i slutningen af 2. klasse, at vores søn ikke kunne fortsætte næstkommende skoleår.

Vi kontaktede kommunen, som sagde, at 'nu da vi har valgt at gå privat', så var det 'ude af deres hænder'.

Vi søgte om børneterapien, hjemmetræning (han var godkendt under §32 af PPR Gentofte), tabt arbejdsfortjeneste – ALT blev afvist. Vi forsøgte selv adskillige tiltag, psykologer og terapier, men han viste ikke tegn på bedring. Han var i kraftig mistriivsel, og vi som familie var

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

fuldstændigt knækkede. Han havde nu udviklet angst (ikke mindst skole angst) og sagde ”Jeg er en dårlig dreng, jeg fortjener ikke at leve. I skulle aldrig have fået mig.”

Vores søn blev udredt igennem BUC i 2019, hvor han får 3 diagnoser, herunder atypisk autisme og en belastningsdiagnose afledt af manglende støtte i skolesammenhænge samt det pres, som vores familie havde været under i en lang periode.

Han havde det nu så skidt og var så sårbar, at han havde behov for dagbehandlingsskole. Børn og Familie indvilger i at lave Børnefaglig undersøgelse. Sagsbehandler siger til os, at hun vil ’pege BFU hen mod dagbehandling’ på baggrund af alle de mange ekspertudtalelser, der forelå.

I juli, 2020 giver sagsbehandler alligevel afslag på behandlingsskole. Afgørelsen blev bl.a. begrundet med vores søns normale begavelsesniveau: ”Der er i afgørelsen lagt vægt på oplysninger fra Børne- og Ungdomspsykiatrisk Center, hvoraf det fremgår, at vores søn har et normalt begavelsesniveau. Endvidere at vores søn har vanskeligheder indenfor autisme, og at deres indtryk er, at han er en dreng, der har været belastet og under pres over en længere periode.”

Intet sted står der (os bekendt) i Serviceloven, at dagbehandlingstilbud kan afvises på baggrund af normalt intelligensniveau. Derudover begrundes afslaget med, at vores søn har været under længerevarende belastning. Heller ikke dette argument synes at understøtte en afvisning.

Vi anker sagen til Ankestyrelsen, som med en behandlingstid på 8 måneder hjemkaldte sagen i november, 2020. De kalder kommunens afgørelse ”Ugyldig” og ”Vi vurderer, at den manglende helhedsvurdering er så alvorlig, at kommunens afgørelse ikke kan opretholdes.”

Ankestyrelsen påpegede også alvorlige fejl, nemlig at kommunens beslutning blev truffet på et møde i visitationsudvalget den 15. juni, 2020, altså 1 ½ måned inden der forelå en Børnefaglig undersøgelse den 31. juli, 2020. I vores aktindsigt fremgik referatet af dette møde i visitationsudvalget ikke, og hertil siger kommunen: ”Vi beklager, at I ikke har modtaget dette referat, da det ved en fejl ikke var blevet journaliseret på sagen.”

Vi hørte intet andet fra kommunen end, at de har modtaget Ankestyrelsens hjemkaldelse. I maj, 2021 klagede vi til ledelsen og bad om kvittering for modtagelse både på e-mail og telefonisk til dennes kontor, uden held. Først 2 måneder efter - i juli, 2021 - fik vi svar, der beskrev, at intet i sagsbehandlingen ”hverken var ualmindeligt eller forkert.”

Det tog kommunen 8 måneder fra Ankestyrelsens hjemkaldelse at træffe ny beslutning om dagbehandling i juni, 2020. Vores søn havde på det tidspunkt ikke været i skole i 1 ½ år. I september 2021, efter 4 års råb om hjælp til kommunen, 3 skoleskift, kraftig skolevægning, PDA, ekstremt lavt selvværd står vi med en søn, der i dag er på (og behov for) en dagbehandlingsskole i Kategori 2.

Mor har været væk fra arbejdsmarkedet igennem disse år for at passe vores søn (uden kompensation for tabt arbejdsfortjeneste, som også blev afvist). Og væk fra arbejdsmarkedet, fordi det er fuldtidsarbejde at være sit barns sagsbehandler. For den indsats kræves for at få omgjort kommunens fejlbehæftede afgørelser. Som borger i Gentofte med børn med særlige behov, har vi været nødt til at sætte os minutøst ind i lovgivningen, ellers bliver man kørt om hjørner med. Vi har derudover måttet hyre private socialrådgivere og advokater for at gennemgå sagsakter og udfærdige adskillige klager.

Tænke sig, hvad tidlig og ikke mindst rettidig intervention ville have kunnet spare kommunen. Og hvad det kunne have betydet for os som familie og for vores søns trivsel og udvikling. Den

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

skade, som kommunens langtrukne og fejlbehæftede sagsbehandling har forårsaget, vil tage år at rette op på. Og tænk sig, hvad det kunne have sparet kommunen rent økonomisk.

Men det har ingen konsekvenser for kommunale medarbejdere, kun konsekvenser for familierne, og for børnene, der mister dyrbare børnear til mistrivsel. År, som aldrig kan gøres om. Dette er en ualmindelig nedkøgt beskrivelse af vores sagsforløb, og den elendighed, som den kan behæftes med.

For når der kommer forkerte afgørelser igennem i første omgang, kan det jo være, at forældrene ikke klager. Når forældrene så gør det og endda får medhold fra højere instanser, så kan de retsmæssige afgørelser træffes. Der står heller ikke noget om i Serviceloven, at kommunerne har frit spil, hvad angår at træffe forkerte afgørelser i første omgang for derved udskyde regningen i måneds- og årevis. Indtil de så må tage den på sig.

Vidnesbyrd 34 Manglende accept af udfordringer fra skole og kommune.

Jeg er enlig mor til en dreng på 14 år – som først efter mange års kamp med skolesystemet, har fået en diagnose på autisme. På grund af langsom indsats fra skole, skolevisitationens og kommunen side, er der desuden belastningsreaktioner som skolevægtring, udadreagerende, depression og overspisning.

Behandlingstiden og forløbet har været ekstremt langtrukket, og når man midt i det hele samtidigt også bliver skilt, kan det være svært, når man ikke støttes og hjælpes af skole og kommune.

Sagens kerne er, at min søn ikke har været i skole de sidste 2,5 år! Det har påvirket min familie så voldsomt, at mit barn ikke kunne komme i skole. For min søn har det også været ødelæggende for hans psykiske trivsel ikke at komme i skole, ikke lære noget, ikke indgå i det sociale liv og blive isoleret og ensom.

Allerede i 0. og 1. klasse var der en opmærksom lærer, som påpegede, at vi havde et barn som var særlig sensitiv, og min søn synes, at det var svært at være i større grupper og forsamlinger og udviste OCD-lignede adfærd.

Men hvad gør man, når en skolepsykolog ikke bliver involveret, og man som forældre ikke ved, hvordan man skal forholde sig? Især da min søn efterfølgende fik en lærer, som ikke anerkendte, at der var et problem? At man "bare" har et barn, som har ondt i maven og ikke vil i skole? Da min søn truer med at hænge sig, fordi han ikke ønsker at være i skole og slet ikke idræt, får jeg at vide, at jeg selv kunne henvende mig i den anonyme rådgivning. Ingen skolepsykolog kommer i betragtning, og først i 4. kl. blev der lavet en forundersøgelse og derefter et visitationsmøde, hvor skolen konkluderede, at det hele bunder i, at vi forældre lå i skilsmisse og ikke var håndfaste og opdragende nok.

Efter at min søn havde siddet hjemme og ikke været i skole i 2 år, blev der lavet en indberetning, og endelig blev en psykolog bragt i spil. Min søn fik en diagnose på autisme. Et nyt skoletilbud er nu startet op, men det er svært at få i gang, fordi der har været så lang sagsbehandlingstid. Hvis der havde været lyttet tidligere, været kigget på barnets karaktertræk, havde det måske set anderledes ud. Vi har som familie alle været belastet af situationen, og vi har ikke fået tilbudt hjælp eller behandlingstilbud udenfor skoletid. Der har været skiftende sagsbehandlere og intet samarbejde med skolevisitationen. Sidste sagsbehandler vidste slet ikke, at min søn var visiteret til specialtilbuddet Sputnik, og i hele denne sag har skoleforvaltningen siddet på hænderne.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Vi er kun i gang med en spæd start, hvor min søn er ca. 2-3 timer i skole hver uge og skal langsomt trappes op. Kan Sputnik ikke klare opgaven, ved jeg simpelthen ikke, hvad jeg skal gøre, for så kommer min søn igen til at sidde hjemme.

Vidnesbyrd 35 10 år i kontakt med handicapområdet i Gentofte Kommune... og man orker ikke mere!

Vi er forældre til en dreng på 12 år – som har en progressiv udvikling af muskelsvind. Han fik sin diagnose, da han var 2,5 år gammel, og har siden hen også fået tilføjet OCD, samt enkelte autistiske træk til listen. De 2 sidste diagnoser kommer dog kun til udtryk, når han bliver fysisk og mentalt udtrættet pga. sin muskelsvind.

Det er barsk at få diagnosen muskelsvind for sit barn – og specielt den, han har. Der findes over 40 forskellige slags muskelsvind. Hans muskelsvind startede i vuggestue/børnehaven, hvor han fik muskelnedsettelse, hvor det blev sværere og sværere at gå på trapper, løbe og hoppe. Sygdommen forværres langsomt, og omkring 8-13 årsalderen ophører gangfunktioner – så lige nu kæmper vi for at bevare hans gangfunktion, og den manuelle kørestol skal snart udskiftes med en el-kørestol.

Herfra går det bare ned ad bakke – der er muskler i hele kroppen, og de forsvinder med hjertet som det sidste. Lige nu kan han ikke længere selv rejse sig fra gulvet, han har svært ved at løfte armene op over hovedet eller holde armene fremme. På et tidspunkt skal han også have en respirator. Tidligere når man havde denne diagnose, døde man omkring de 20 år, men pga. respirator er levealderen forlænget lidt i Danmark.

Da vi fik hans diagnose, boede vi i en bolig med mange etager, et toilet med bad – 4 etager faktisk, og en stor familie på 5. Denne bolig valgte kommunen at erklære for handicapegnet, og den boligtilpasning de kunne tilbyde, var absolut ikke en løsning, der var gennemarbejdet og heller ikke en, vi ønskede. Men vi blev også mødt med kommentarer om: ”det er jo begrænset hvor meget vi vil gå ind i jeres bolig, for sandsynligheden for skilsmisse for forældre med handicappet barn er ret stor.....men find selv anden bolig, for det vi kan henvise ligger nærmest på skinnerne, eller i en anden kommune...”

Vi skrev til Hans Toft, men blev bare ”stillet” videre til en embedsmand. Vi ankede faktisk boligtilpasningen til Ankestyrelse, og de fandt at løsningen ikke var godt nok gennemarbejdet. Alligevel ændrede kommunen ikke holdning eller løsning. Vi opgav huset og fandt selv et nyt etplanshus med 2 badeværelser.

Til trods for åbenlyse fordele ved vores etplanshus, dog med den ulempe, at huset ligger på et højt plateau, så der kræves ændret adgangsforhold, så var kommunen ikke umiddelbart sikker på, at huset kunne erklæres egnet! Og som der blev sagt: ”Vi kan da godt henvise jer til en 3-værelse lejlighed lige ved genbrugspladsen...”, ”jamen vi er jo 5 i familien...?”, ”Ja, men som kommune skal vi kun håndtere drengens behov!”

Nu på 10. måned efter venter vi stadig på at få lavet adgangsforholdene til huset, som dels har niveauforskel og trapper op til huset. Ved boligmøder er der fra kommunens side sagt: ”Vi tænker ikke, der skal laves så meget i jeres hus, da vi vurderer, at drengen ikke bliver rigtig dårlig, før han bliver 18 år og flytter hjemmefra...”

Vi har gennem ti år haft et utal af sagsbehandlere, og de er MEGET svære at få fat på. Det ville være rart at føle, at de hjalp een og ikke mistænkeliggjorde een. Det føles sådan. Når man bliver mødt af en sagsbehandler som siger: ”I skal være velkommen til at lave ansøgning, men I skal vide, at jeg som udgangspunkt siger nej....så er I velkommen til at anke, og så får vi klar besked

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

om, hvor grænsen går, vi elsker faktisk ankesager i Gentofte Kommune, fordi vi så kan finde grænsen for minimumsindsatsen”. Så føler man, at man har tabt på forhånd.

Med det normale skoletilbud i Hellerup Skole mente man ikke at kunne imødekomme drengens behov – og måske med rette. Der var alt for lidt hjælp til drengen i det daglige. Vores møde med skolevisitation og Hellerup Skole gik egentlig fint, men alle pegede på et skoletilbud langt væk i Allerød.

Fra start af påpegede vi problemet med afstanden, da vores dreng ikke dagligt har kræfter til at køre langt. ”Det er slet ikke noget problem – det skal vi nok finde en løsning på...”. Løsningen blev en daglig 2,5-3 timers transport, hvilket han slet ikke kunne klare, og vi måtte stoppe kørselsordningen, og selv køre dagligt 2,5-3 timer og 100 km hver dag i et år, før vores indvendinger blev taget alvorligt. Gang på gang blev lægefaglige udtalelser fordrejet og overset. Så meget at direktøren for Rehabiliterings Center for Muskelsvind rasende kontaktede kommunen, fordi en medarbejders udtalelser decideret er fejlagtig anvendt i afslag for solo-kørsel.

Det undrer os, at man ikke kan finde en bedre løsning på et skoletilbud end i Allerød. Han er nu afskåret socialt fra sin omgangskreds i eget hjemmeområde. Skoletilbuddet er virkelig fint, men han sidder sammen med børn, der ikke er kognitivt alderssvarende og mangler nu helt venner. Sociale klasse-aktiviteter er ikke eksisterende i Allerød. Så han kan sidde og se alle de sociale arrangementer, som hans tvillingsøster har...

Fordi vi ”selv valgte” at køre ham blev vi forældre ikke kompenseret for det år, hvor vi selv har stået for kørsel til skole. Hverken i tid eller kørepenge. Havde vi taget imod kørepenge, ville skolevisitationen ikke behandle vores 3 klager, da vi jo så selv valgte at køre.

Vores kontakt med kommunen kan opsummeres på følgende måder:

Vanskeligt at komme i kontakt med sagsbehandler. Virker som en strategi. Hvis man svarer, risikerer man jo, at det koster penge.

Prøve at besværliggøre processerne, så vi undgår at søge. Igen en strategi, som jo kan sortere mange ansøgninger væk.

Gentofte Kommune glemmer alt om tidsfrister. Vi fik direkte at vide, at hjælpemidler ikke følte sig forpligtiget af politikernes tidsfrister.

Der er ansat for få sagsbehandlere, tja for en sagsbehandler koster jo flere bevillinger. For os som borgere er det svært at hitte rundt i paragrafferne, og sagsbehandlere gør intet for at henvise til de rigtige paragraffer, men prøver i stedet at sikre, at paragraffer indenfor deres eget ressortområde ikke bruges, da det jo koster penge.

Gentofte Kommunes sagsbehandlere bruger Ankestyrelsen for at finde grænser, spare penge under behandlingen og føler sig ikke forpligtiget af afgørelserne.

Ankesystemet er kun for de allerstærkeste borgere, hvorfor man kan se rigtig mange droppe helt at tage kampen op

Alle vores sager i kommunen bliver trukket i langdrag.

– for blot at nævne nogle

Vidnesbyrd 36

Vores datter udviklede skolevægning i 4-5. klasse og blev i 6. klasse diagnosticeret med angst, OCD og depression i psykiatrien. Forgæves forsøg på at involvere folkeskolen (både lærer og

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

skoleleder) i hendes udfordringer inden diagnosticering. PPR kom aldrig på banen. Alt gik via egen læge. Vi var bare de pyldrede forældre i skoleregi.

Skolevægning gik i 6. klasse til 100% fravær, uden hverken skole eller kommune greb ind. Da vi søgte en ny skole (alm. skoletilbud), var alle lokale folkeskoler overfyldt, og kommunen trak bare på skuldrene over, at vores datter reelt var skoleløs i knap 4 måneder. Der var intet samarbejde med kommunen overhovedet. Efter 4 måneder skiftede hun til privatskole (hvor skolevægningen fortsatte, uden nogen greb ind).

I 9. klasse havde hun et selvmordsforsøg. Her hørte vi fra Gentofte Kommune, der havde som kutyme at indkalde til familiesamtale ved selvmordsforsøg for at sikre 'barnets trivsel'. Ovenpå flere års manglende kommunikation med kommunen i forhold til skolevægning var det positivt at høre fra dem, men skal ens barn virkelig nå så langt ud, før der er kontakt?

Det var et godt møde, og vi fik af vide, vi kunne kontakte kommunen igen, hvis det blev nødvendigt, hvilket det blev et halvt års tid efter. Vi skrev til den mailadresse, kommunen anviste os, men hørte intet. Vi både ringede og skrev igen til en ny mailadresse, kommunen anviste os, men hørte intet.

Efter godt et år hvor vi forsøgte at finde andre løsninger udenom kommunen, måtte vi på kommunens anbefaling lave en akut underretning på vores eget barn, hvilket var grænseoverskridende og utrygt for, hvordan stillede det os som forældre? Vi havde alt andet lige tidligere oplevet at blive opfattet som pyldrede. Vi turde dybest set kun lave underretningen, fordi vores datter fyldte 18 år få uger efter. Omsider var der kontakt igen. Det lykkedes at få bevilget en specialist-psykolog på baggrund af, at psykiatrien ikke havde et dækkende behandlingstilbud (så skal kommunen træde til jf. Serviceloven).

Vores datter fik senere tildelt en mentor efter hendes og vores ønske for at hjælpe hende med at stå mere på egne ben, men mentoren stoppede samarbejdet efter en måned, fordi han vurderede, at han - yderst besynderligt - ikke kunne bidrage med så meget, selvom vores datter havde og stadig har brug for støtte og vejledning. I vores øjne kom forløbet aldrig i gang.

Vores datter er siden udredt yderligere i psykiatrien og har fået konstateret ADD.

Hun har fået en sød sagsbehandler i ungecentret og vil rigtig gerne i gang med flere ting. Hun har bl.a. ønsket hjælp til at finde en praktik, som kan hjælpe hende med at skabe struktur og rutiner i hverdagen, men hun har fået dét svar, at kommunen kun har én praktikvejleder for unge, som på det tidspunkt havde en længere venteliste for at kunne tilbyde hjælp til at finde en praktik (grundet corona).

Kommunen opfordrer til selv at komme op med initiativer, men vores datters egne initiativer falder udenfor kommunens kassetænkning og bliver afvist, og på den måde har vi oplevet, at hun bliver fanget i en handlingslammende situation, hvor hendes egne initiativer bliver afvist, men kommunen ikke tilbyder reelle alternativer i stedet, hvilket har belastet hende unødigt og er med til at skabe helbredsforværring.

Vi frygter for, at Gentofte Kommune med sin tilgang risikerer at tabe vores datter på gulvet, så hun aldrig får en reel chance for at komme videre i sit liv.

Vidnesbyrd 37 Jeg er bevilliget 9 afløsningstimer om ugen, fordelt på mandag, tirsdag og onsdag i tidsrummet 14.40 – 17.40, med det formål, at jeg kan passe mit arbejde. Olivia Danmark er det firma, der

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

rekrutterer afløsere, der bliver sendt ud. Olivia Danmark er i store problemer med at skaffe afløsere, så jeg er gentagne gange blevet spurgt, om jeg kan gå på kompromis med nogle af kravene, f.eks. om det SKAL være en pædagog. Til det har jeg svaret, at det kan jeg godt gå på kompromis med, men at vedkommende SKAL kende til autisme.

Min søn går på en behandlingsskole i det mest indgribende tilbud, der findes, så han er ikke nem. Han har brug for støtte i 75 % af alle aktiviteter. I samarbejde med Olivia Danmark har jeg godkendt brug af ufaglærte afløsere, da alternativet ville være, at der ikke kom en afløser, og jeg så ikke kunne passe mit arbejde. De afløsere har ikke lavet pædagogiske tiltag. De har udelukkende spillet playstation med min søn, eller sat sig foran hans ipad eller tv. Det er gået godt, i hvert fald i forhold til jeg kunne passe mit arbejde.

Det er ikke en mulighed at sende ukendte afløsere ud til min søn. Min søn har meget svært ved nye mennesker. Ergoterapeuten, der skulle lave en sanseprofil, kom på besøg. Min søn låste sig inde i soveværelset, grædende og nedsmeltet – i 2 timer – indtil hun gik igen. Jeg var til stede hele tiden, men ingen af os kunne få ham ud, før hun var gået.

Min søn er i god udvikling på behandlingsskolen, og de beskriver, at han får nemmere ved at klare nye ansigter. Men der er han også i trygge rammer og har mange andre kendte mennesker omkring sig.

I går ringer sagsbehandleren og fortæller, at de har lavet ny afgørelse vedrørende afløsnings-timerne. Fremover er vi kun bevilliget ufaglærte afløsere, og dem der er i ordningen med pædagogisk baggrund, vil nu blive fjernet. Jeg har jo selv sagt, at det var gået godt med ufaglærte afløsere.

- Standarden forringes væsentligt, og afløsningen vil ikke indeholde pædagogiske tiltag, som han har så meget brug for.
- Olivia Danmark får endnu sværere ved at rekruttere
- Jeg får endnu sværere ved at få min hverdag til at hænge sammen.

Derudover fastholdt de, at hvis en af de kendte afløsere var syg, så ville de sende en ukendt vikar. Alternativt mister jeg timerne. Skolen skriver jo, at det går godt med nye mennesker. Dvs. at et ukendt menneske skal låse sig ind i vores hjem og afvente, at min søn kommer hjem fra skole. Dvs. sagsbehandleren er ligeglad med, om min søn kan klare det eller ej. Hun har ved flere lejligheder fået at vide, hvordan han reagerer på nye, og alligevel fastholder de den beslutning.

Jeg ser mig nødsaget til at bede taxa sætte min søn af ved mit arbejde i går, da jeg ikke kan nå hjem og tage imod ham. Dvs. de skulle køre ham 3 km i stedet for 8, som for øvrigt var på ruten. Til det får jeg at vide, at taxa ikke må, så enten kan de køre ham hjem, eller slette turen. Konklusion: Jeg ser ingen vilje fra kommune med at få tingene til at glide, så dagene går godt for os. I det hele taget viser de ikke interesse for os som familier og hjælper os, men søger og fremprovokerer nogle udtalelser, som kan "retfærdiggøre" deres egenrådige afgørelser.

De tænker ikke barnets tarv ind i deres sagsbehandling/afgørelser, men snarere, hvor billigt de kan slippe. De laver afgørelser på grundlag af en fredelig telefonsamtale, hvor de tager brudstykker ud og bruger i anden sammenhæng. Man ender op som borger ikke længere tør tale i telefon med sagsbehandleren, da ordne bliver misbrugt.

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

Vidnesbyrd 38 At (over)leve med selvorganiseret botilbud i kælderen

Vi har en søn på 23 år boende i en lejlighed, som vi selv har etableret i vores hus. Lejligheden er etableret med ekstra lydisolerede vinduer, da vores 23 årige søn er diagnosticeret med autisme, ADHD, og ekstrem lydsensibilitet. Han lider herudover af belastningsreaktioner i form af bl.a. kroniske muskelspændinger og episoder med panikangst, hvis man ikke sørger for, at alt tilrettelægges med særlige (lyd-reducerede) hensyn - i god tid og til mindste detalje.

Vores søn har fået førtidspension, og i den forbindelse oplevede vi et rigtig godt samarbejde med nyuddannet sagsbehandler i Gentofte kommune, som kan bruges til at beskrive, hvad der skal til for at forbedre det generelle samarbejde, som vi har fået indtryk af er forværret meget siden da. Han kom på hjemmebesøg, hvor han talte med os og vores søn, han var på udebesøg i Irma, og fik dermed indsigt i det 'Klar til Start tilbud', som vores søn var tilknyttet som arbejdsprøvning – herunder konkret indsigt i det ellers relativt lave lydniveau, og ellers rummelige rammer, som desværre alligevel skabte svær angst og panik-anfald for vores søn.

Han var god til at henvise videre til psykiater med særlig ekspertise inden for dobbeltdiagnoser, og bruge autisme-eksperter, og psykologer til udtalelser, som kendte vores søn gennem selvforståelses-forløb, mindfulness, etc. Det skabte en ro for os alle da vores søn fik førtidspension – samtidig med, at det også følges af følelser af tab og sorg – da han er højt begavet – og jo i princippet ville kunne bidrage til verden – hvis verden var anderledes med mindre støj.

Efter vores søn blev arbejdsprøvet, udredt og gik på førtidspension, har vi selv betalt udgifter til psykolog og autisme konsulent, der gennem de sidste to år er kommet i hjemmet hver måned. Ligesom vi selv har måttet betale for psykiater med speciale i dobbeltdiagnose. Vi har valgt selv at betale efter, at vi fik at vide at man skulle lave detaljerede ansøgninger med argument om økonomi. Vi forældre har heldigvis begge fuldtidsarbejde og har derfor en god økonomi, derfor orker vi ikke det store arbejde med at ansøge kommunen. Vi gør selv rent hos ham, og står for al omsorg og pleje, fx tager fri og kører til læge-aftaler mv.

Vi har forgæves prøvet at få det somatiske hospitalssystem til at undersøge vores søns helt ekstreme lydsensibilitet, men det resulterede i en for os alle meget traumatisk oplevelse, hvor lægen midt i vores søns panik angst-anfald (grundet lyd og venten) blot konstaterede, at der ingen lyd var, og at han måtte være underbehandlet psykiatrisk. Det selv om han har været del af psykiatrien siden de tidlige teenage-år, og der er forsøgt meget forskellig medicinering for at dæmpe hans ekstreme lydsensibilitet. Men det havde hun ikke læst i hans journal. Vi er ved at gøre forsøg på at finde en vej ind i hospitalssystemet igen – med henblik på grundig somatisk undersøgelse.

Vidnesbyrd 39 At være født i Danmark – uden lige rettigheder – at leve mellem psykiatri og svær somatisk lidelse, som hospitalsvæsenet har svært ved at udrede og behandle.

Vores yngste søns søde kæreste gennem to år har boet hos os gennem 1.5 år. Hun er i gang med at blive udredt for at finde ud af, om det er depression, angst, og/eller noget helt tredje, hun kæmper med - oven i sin sundhedsmæssige svære tilstand. Hun lider af gentagne maveinfektioner, der bevirker i perioder med opkastninger, når hun spiser, pga intolerance overfor mindste spor af laktose og gluten. Dette betyder, at hun skal kæmpe hårdt med spisning for at få vægten over 42 kg, selv om hun er 165 høj.

Hun har været i akut kontakt med skadestuer eller indlagt ca. 9 gange med den sundheds-

VIDNESBYRD FRA FORÆLDRE

mæssige del, hvor hun har måttet blive undersøgt, fordi hun besvimer, har uregelmæssigt hjerte, og problemer med mave og opkast. Ved indlæggelserne får hun væske i drop, fordi hun har kastet for meget op/ ikke kan holde selv væske i sig. Hun er senest udskrevet fra Herlev hospital, hvor der blev igangsat en grundig undersøgelse, de varetog kontakt på tværs af afdelinger (psykiatri, hjerte, lever, mv. afdelinger) kroppen er blevet scannet. Hjertet viser stadig svære uregelmæssigheder, og hun skal undersøges videre i ambulans regi.

Dertil har hun i samme periode kæmpet med at tage til Udlændingestyrelsen i Næstved for at få rettet en fejl, der er sket i statens overførsler af informationer, hvor det pludselig fejlagtigt fremgik af statens registreringer at hun var født i Somalia. Dette selv om hun aldrig har været i Somalia og er født på et hospital i Helsingør – et hospital, som desværre er nedlagt, hvorfor det også var et svært arbejde selv at bevise, at hun var født i Danmark.

Hun har nu opnået en midlertidig opholdstilladelse i Danmark, der skal ansøges om forlængelse hvert 2. År. Hun har fået et blå pas (for konventionsflytning), som betyder hun skal søge visa i meget god tid, hvis hun skal med ud at rejse med os som familie. Vi har lige opdaget, at 3 måneders god tid ikke er nok til at få et visa til at komme med os andre på den seneste ferie.

Grundet den meget sygdom har hun fået for meget fravær på sin HF-uddannelse, og derfor mistet sin SU. Vi har spurgt om vi skulle hjælpe med at kontakte en sagsbehandler, men hun har ikke rigtig haft overskud, da hun ikke tidligere har de bedste erfaringer med sagsbehandlere.

Vidnesbyrd 40

